

EVROPSKÁ SPACE OPERA

TENKÝ LED

JAN HLÁVKA, JANA VYBÍRALOVÁ

CYKLUS ALGOR
KNIHA DRUHÁ

BROKILON

Jan Hlávka, Jana Vybíralová

TENKÝ LED

Copyright © 2014 by Jan Hlávka and Jana Vybíralová

Cover © 2014 by *drawingnightmare*

For Czech Edition © 2014 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-217-4 (PDF)

Jan Hlávka
Jana Vybíralová

Tenký led

**cyklus „Algor“
kniha druhá**

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2014

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy* *

Pavel Obluk: Kra

Aleš Pitzmos: Světlo pulsaru *

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. *Válečníci* *
2. *Hvězdný oceán* *
3. *Ušlechtilé příměří* *

** připravujeme*

<http://janhlavka.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Viridian

„Pusťte to znovu!“

Hlas krále Georga Talminise se zřetelně třásl. S očima dokořán zíral na nyní tmavou obrazovku ve stěně Modrého salónku. Ještě před chvílí byl rozespálý a mrzutý, že ho generál Gleason s plukovníkem Danielsem vytáhli o půl druhé v noci z postele, kde navíc neležel sám. Teď měl ve tváři výraz člověka, který se probudil doprostřed noční můry.

Norbert Gleason vyhověl mlčky. Obrazovka nabídla stejný výjev jako před chvílí. Byl snímán zdálky, takže nešlo rozeznat obličej, Georg přesto poznal algorského císaře kráčejícího s Viktorií po boku od východu nějaké velké budovy k antigravitačnímu vozidlu. Za zátarasy kolem chodníků se tlačily davy mávajících lidí. Císařský pár nastoupil, dveře se zavřely. Kolona několika dalších vozů se rozjela, všechno vypadalo docela normálně.

Pak zničehonic uprostřed ulice zazářila koule plamenů.

Zprvu se zdálo, že císařské vozidlo explodovalo, ale pak

Georg spatřil, jak prudce vyrazilo pryč. Na všechny strany od něj odletoval oheň. V davu propukla panika, kamera začala bláznivě poskakovat.

Císařské vozidlo smetlo bariéru na kraji ulice a málem narazilo do nejbližšího domu. Těsně za ním rozkvetla druhá exploze. Tlaková vlna zvedla zadní část vozu do výšky, dopadl tvrdě, ale řidič ho přesto srovnal do původního směru, aniž zpomalil. Výhled začal zastírat dým, reproduktor chrlil vyděšené výkřiky. Nakonec obraz zmizel v záplavě bílého šumu úplně, přesto byl v poslední vteřině vidět třetí zásah, zřejmě znovu naplno.

Georg Talminis s vytřeštěnými očima klesl do křesla. „Co... co se tam stalo?!“ vypravil ze sebe.

„Nevíme přesně, pane,“ promluvil generál pečlivě klidným hlasem. „Císařská bezpečnost přerušila veškerou místní síťovou komunikaci a uzavřela skokový prostor Algoru. Jediná zpráva, jakou pustili ven, bylo Korwarianovo prohlášení, že šlo o neúspěšný atentát a on i císařovna žijí.“

Georg se snažil zvládnout naději a hrůzu, které ho roztráslы prakticky zároveň.

„Co to bylo za zbraň? Ten poslední výbuch vypadal...“

„Nechal jsem provést rychlou analýzu. Šlo o raketový útok, na jednom místě je přilétající střela dokonce vidět. Podle velikosti a účinku něco plazmového, možná typ...“

„To je mi jedno! Říkáte, že žijí, ale v jakém stavu?! Mohou být zranění? A jak?“

„Nevíme, Veličenstvo,“ Daniels sklopil oči. „Vozidlo zjevně vydrželo první zásahy, ale ten třetí... záleží na tom, jak moc byla ochrana poškozena. Pokud došlo k prolomení, lze očekávat zranění od střepin, popáleniny, možná velmi devastujícího charakteru...“

Gleason Danielse umlčel jediným pohledem. Georg cítil, jak mu vysychá v hrdle. Zoufale se rozhlédl po něčem k pití, na

stolku stála napůl plná láhev vína. Když ji popadl, ruce se mu třáslly tak, že sotva dokázal nalít sklenici. Bleskl mu hlavou obraz Viktorie se spáleným obličejem umírající v nějakém algorském lazaretu, anebo žijící, znetvořené...

Sklenice vína mu vyklouzla a roztříštila se na podlaze.

„Veličenstvo, prosím, nepropadejte panice!“ Gleason rychle přistoupil blíž. „Algorská vojenská technologie je na špičkové úrovni a císař má k dispozici to nejlepší. Ostatně Andrej Korwarian vypadal při tom prohlášení pro veřejnost nezraněný.“

„Jak víte, že ten záznam nebyl upravený? Jak vůbec víte, že je to pravda a skutečně žije?“

„Pokud by císař zemřel, algorská šlechta by to dala najevo dost rychle, to by nikdo neutajil. A úpravu záznamu nelze vyloučit, ale Andrej Korwarian přece jel s vaší sestrou ve stejném vozidle.“

Gleasonův střízlivý, klidný hlas byl jako vítr rozhánějící Georgovu paniku. Znovu popadl láhev vína a napil se přímo z ní. Dvakrát dlouze vydechl.

„Jak je ta zpráva stará? Kdy se to vlastně stalo?“

„Po odečtení času na skok před dvaapadesáti hodinami.“

„Dva dny?! Rainer má k dispozici spěšného kurýra, na co, sakra, čekal?“

„Nevím, pane,“ generál pokrčil rameny. „Ve zprávě pouze napsal, že došlo k technickým komplikacím.“

„On sám je *technická komplikace*. K čertu... musíme se připravit. Až se tohle provalí, začne povyk. Už slyším ten křik v parlamentu o poměrech u našich obchodních partnerů, navíc bude třeba uklidnit i veřejnost.“

„To zařídím, pane. Už jsem podnikl příslušné kroky, připravil zprávu se zdůrazněním faktu, že lady Viktorie je nezraněna a šlo pouze o akt nějakého šílence.“

„Šilence s plazmovými raketami,“ Georg se otrásl. „Přesně v algorském stylu. Jak je tam tohle vůbec časté?“

„Myslíte atentáty na císaře? Tímhle způsobem určitě časté nejsou, neslyšel jsem o ničem tak veřejném aspoň deset let. Co se děje za oponou, na to se ptejte spíš ředitele Petrova, ale předpokládám, že čas od času to někdo na Korwariana zkusí.“

Georg Talminis dlouhou chvíli mlčel.

„Generále, připravíte kurýra. Dva kurýry. Jeden odletí ihned na Algor zjistit, co se tam děje, nehodlám čekat, až se hrabě Rainer bude zase obtěžovat. A ten druhý v naprostém utajení na Menabaran.“

„Na Menabaran?“ Gleason překvapeně přivřel oči.

„Ano. Předá premiéru Dannovi oficiální pozvání k návštěvě Viridianu a můj vzkaz: *Chci váš návrh projednat mezi čtyřma očima*. Nic víc, jen tuhle větu, a jemu osobně. Rozumíte, generále?“

„Jistě,“ Gleason upřeně pozoroval královu tvář. „Veličenstvo, smím vědět, o jaký návrh jde?“

„Řekl bych vám to, ale mám pro vás ještě jeden úkol.“

„Ano?“

„Nahradíte našeho velvyslance na Algoru.“

„Prosím?“

„Mám už dost Rainerovy *opatrnosti*. Nedělá nic víc, než musí, a někdy ani to ne, tohle zpoždění byla poslední kapka. Když přijde nějaká podobná událost, nemůžu se jenom dohadovat. Víím, že po vás žádám mnoho. Opustíte domov, ztratíte kontakt se všemi tady, možná na dlouho. Chci tam ale někoho rozumného, kdo se umí dívat, vyzná se ve vojenských záležitostech a mohu mu věřit.“

Norbert Gleason zůstal zaraženě stát. Mlčel, v duchu slyšel šumění fontány před budovou parlamentu... nakonec pomalu přikývl.

„Jak si přejete, Veličenstvo. Bude mi ctí.“

„Děkuji, generále. Připravím pověřovací listiny, abyste mohl odletět hned, jak budete připravený. Teď...“

Asi zkusím ještě usnout. Georg chtěl tu větu říct nahlas, ale vteřinu před prvním slovem se zarazil. Došlo mu, jak absurdní je to nápad, přesto zamířil ke dveřím.

„Dobrou noc, pánové.“

Nic víc neřekl, ani se neohlédl, aby viděl, jak se tváří. Bylo mu to jedno. Pokud se Eileen vzbudí, dostane strach, kam se poděl, ale nešlo jen o to.

Náhle si uvědomil, že zoufale potřebuje něčí blízkost.

Daniels při jeho odchodu vzorně zasalutoval, ale Gleason jen nepřítomně kývl.

„Dobrou noc, Vaše Veličenstvo.“

Stanice Křižovatka, menabaranské území

„Radši bych se dekoval, bejt tebou! Bude tu pořádně horko!“

Elbert Davis sevřel rty – tušil malér hned, jak spatřil Pipera proplétat se mezi hosty k baru. Jistě, byl to ožrala a zbabělec, jenže teď vypadal vyděšeně i na svoje obvyklá měřítka, a především nechtěl ani nalít zadarmo.

„Proč? Co se děje?“ Elbert se opatrně rozhlédl, zatím nikde nic podezřelého neviděl.

„Tamtí chlapi,“ Piper naznačil k protějšímu konci baru, ke dvěma nezřetelným postavám. „Doskočili před hodinou, od té doby ukazují každému holo nějakých ksichtů, co prej hledaj. Nastrčili je taky Ritchiemu, viděl jsem, jak někam volá, a před chvílí na šestce přistál Gomez se třema gorilama. Myslím, že jdou sem!“

Elbert rychle polkl, úlek se v něm mísil se vztekem.

„Zmetek jeden. Myslí si, že když začne práskat, bude moct platit míň? Nakonec mu někdo akorát uřízne palici.“

Stejně jako Fisherovi.

Říkat podobné věci nahlas ovšem nebylo zdravé a Piper rychle zavrtěl hlavou.

„Hele, já padám. Gomez je magor, a ti dva vypadají taky divně, nechci něco omylem schytat. Měl bys zdrhat taky, ser Ritchiemu na kšeft.“

Piper nečekal na odpověď, rychle zamířil k východu a Elbert zauvažoval co teď. Nejradši by opravdu poslechl, hezky potichu se vytratil. Jenomže kdyby nechal bar nehlídaný, Ritchie by ho obratem vyrazil, a Elbertovi táhlo na padesátku. Cítil se moc starý na to, aby začínal jinde znovu, a na Menabaranu měl pořád vroubek. Třeba se plete a ti dva si to s Gomezem vyřikají v klidu. A když ne... no, pod barem bylo plno místa, a hlavně neprůstřelná deska, kterou namontoval na jeho vnitřní stranu už některý z bývalých barmanů. Elbert k ní přidal ještě dvě skoby a brokovnici.

Místnost, kterou Ritchieho předchůdce, nebo spíš první z dlouhé řady předchůdců, upravil na bar, tvořilo původně skladiště. Strop byl nízko, podepřený třemi pylony a vodorovnými vzpěrami, pod kterými hosté museli shýbat hlavy. Při výpadku klimatizace se vzduch prosycený pachem chlastu i kouře z algorského mechu – s požárními nebo vůbec jakýmkoliv předpisy si na Křižovatce dávno nikdo hlavu nelámal – stával skoro nedýchatelným. I za běžného provozu se větralo tím, že někdo prostě otevřel dveře do chodby, původní těžké a bezpečnostní nahradily mnohem praktičtější lítačky. Těmi vzápětí vešla trojice ramenatých chlapů.

Elbert spolkl kletbu – špatné znamení. Pokud Piper nekecal a Gomez přistál na šestce, portu na opačné straně stanice, musel skoro běžet, aby tu byl tak rychle, takže šlo o něco vážného. Proud hovoru v místnosti se s jeho příchodem zřetelně zadrhl, aby pokračoval o poznání tišeji. Elbert postřehl, jak aspoň

polovina z možná dvaceti přítomných zamířila více či méně nenápadně ke dveřím. Ti zkušenější Gomeze znali, ostatním se stačilo podívat na zbraně, kterými byl se svým doprovodem okázale ověšený: pušky přes rameno, paralyzéry v podpažních pouzdrech, elektrické obušky na opascích.

Gomezovi za patami cupital Ritchie, malý, navíc shrbený, takže mu sahal sotva po ramena. Cosi blekotal, důležitě gestikuloval a Elbert pocítil odpor. Fisherovi se póvl, co uměl leda vrazit vystřelovák do zad, jako to Ritchie udělal dřívějšímu majiteli baru, hnusil. Ano, Ritchieho informace by využil, ale pokud by se zkusil naparovat, pár chlapů by mu rychle vysvětlilo, kde je jeho místo, ovšem nový šéf Sítě, ať to byl kdokoliv, sázel na spodinu. Živil v ní pocit důležitosti, upevňoval si tak její loajalitu mnohem snáz než penězi, jenže tím na druhé straně rostl počet násilností i zákeřných podrazů. Život na Křižovatce býval tvrdý, ale od Fisherovy smrti se pomalu stával nesnesitelným.

Elbert přesunul zrak do rohu – ti dva tam pořád stáli. Nevypadali nervózně, natož vyděšeně. Protože lidí ubylo, konečně si je mohl líp prohlédnout. Tmavé bundy, střední postavy. Oba nakrátko ostříhaní, obličejové všední, ale přesto jaksi podobné, jako by byli bratři nebo aspoň příbuzní. Ani jeden zřejmě nebyl ozbrojený. Mlčky sledovali, jak Gomez přichází, zatímco se okolo rychle tvořilo volné místo a hlasy utichaly, takže Elbert zřetelně slyšel každé slovo.

„Dobrý den, pánové,“ Gomez vycenil mechem zašedlé zuby v žalostné imitaci úsměvu. „Že prý někoho hledáte. A prý za ty informace dost zaplatíte.“

Muž stojící napravo nepřikývl, přesto odpověděl.

„Ano.“

Jeho parták sáhl k opasku. Ve vzduchu se objevil oranžový, slabě zářící obdélník se třemi průhlednými obličejí.

„Hledáme tyto osoby. Zřejmě cestují spolu. Máme důvod věřit, že se zastavily zde.“

Elbert pocítil údiv, mobilní hologram neviděl už hodně dlouho, a Gomez předvedl další parodii na úsměv.

„Ne. Tady teda určitě nebyli. Kdyby jo, už by neodlezli – rozhodně ne *on!*“ propíchl tlustým prstem levý obličej.

„Pak nás omluvte,“ muž zhasl hologram. Chtěl udělat krok, ale Gomez mu zastoupil cestu.

„Ne tak rychle. Ten chlap způsobil mému šéfovi problémy. Hodně mu dluží a vy vypadáte jako jeho kámoši. Asi byste za něj měli ty dluhy zatáhnout. Nebo aspoň říct, proč ho hledáte.“

„To není vaše věc. Odcházíme.“

Nejhorší možná odpověď, ale Elberta vyděsila víc samozřejmost, s jakou byla pronesena. Ti dva jako by vůbec nechápali, že před sebou mají partu hrdlořezů a nikdo tady jim nepomůže. Anebo to chápali moc dobře, ale potom...

Elbert Davis se příkrčil, až mu nad barem vyčuhovala jen hlava.

„*Nikam!*“

Gomezovi kumpáni už stáli dvojici po stranách, ruce na pistolích. Gomez sám držel plazmovou pušku s krátkou hlavní. Mířila zblízka na prsa muže s hologramem, který se zastavil.

„Nechceme problémy,“ promluvil jeho společník, pořád bez sebemenší známky strachu. „Odcházíme.“

„Omyl!“ Gomez se zašklebil. „Nejdete nikam, chlapečci, akorát s náma. Zajdem napřed na vaši loď a pot...“

Větu nedokončil. Elbert sotva postřehl, že se muž s hologramem pohnul, otočil na místě a srazil hlaveň Gomezovy pušky doleva. Ten stačil stisknout spoušť – červený oheň trefil jeho vlastního kumpána s obdivuhodnou přesností do břicha. Odhodil ho v oblaku dýmu ze spáleného masa mezi lidi okolo a Elbert bleskově schoval hlavu pod bar.

Zazněl další výstřel. Něco hlasitě, příšerně zapraskalo, výkřik se zlomil v chrčení a umkl.

Zavládlo ticho.

Elbert Davis opatrně vystrčil hlavu. Kouř se rozplýval, stoupal už jen z mrtvoly Gomezova chlapa, ležící mezi převrácenými stolkami. Opodál se po čtyřech plazil sám Gomez, zvládl ještě dva kroky, než se bezvládně zhroutil. Elbert viděl, že má dolní čelist zlomenou tak, že zuby na pravé straně prorazily tvář, krev se jenom valila. Druhý jeho kumpán ležel přehnutý přes stůl, hlavu níž než boty, a krok za ním seděl na podlaze Ritchie. Opíral se zády o stěnu pod kulatým oknem s výhledem na maják Křižovatky, jako by spal, jenomže byl dokonale, zaručeně mrtvý. Stačilo se podívat na krvavou šmouhu táhnoucí se od středu okna až k zemi nebo na jeho hlavu, co vypadala jako shnilé rajče, kterým praštili o zeď.

Dva muži stáli na svých místech.

Jako by se vůbec nepohnuli, ruce podél těla, lhostejné výrazy ve tvářích. Pak oba současně vykročili k baru.

Elbert se narovnal. Zíral na ně, a najednou se nedokázal ani znovu přihrčit, natož sáhnout po zbrani, nohy měl jak z betonu. První došel k němu. Šedé oči vypadaly neživé jak oči mrtvoly. Napřáhl ruku, z prstů mu kapala jasně rudá krev, ale Elbert pochopil, že není jeho. Ve vzduchu se objevil oranžový rámeček se třemi obličejí – dvě ženy, skoro úplně stejné, a muž.

„Znáte někoho z nich? Víte, kde se nachází?“

Elbert jako hypnotizovaný nedokázal sklopit zrak.

„Ty... ty dvě ne,“ slyšel svůj hlas. „On... tu byl před měsícem. Naposled... pak nevím.“

Muž neodpověděl. Zhasl hologram, otočil se a Davis uviděl Ritchieho vystřelovák trčící mu ze zad pod ramenem, zabodnutý skoro až po rukojeť.

Jeho společník zvedl ruku, popadl bílý konec nože, vytáhl ho

a zahodil. Úzká čepel byla pokrytá krví, ale muž s hologramem ani nezasténal. Jako by mu parťák jenom oprášil špínu z kabátu...

Zvuk dveří.

Elbert Davis sebou trhl, jako by se probral. Slyšel šoupavé zvuky, hlasy té hrstky lidí, co zůstala a teď opatrně vylézala zpod stolů nebo jiných úkrytů. Další zvenku se přidávali, nakukovali dovnitř, ale Elbert je nevnímal.

Sáhl roztřesenou rukou do police za sebou, zuby vytrhl zátku z láhve newellské kaktusovice a pořádně si přihnul. Když láhev položil, opět byl jakž takž klidný a konečně mu došly dvě věci.

Že se právě stal majitelem baru.

A že Darren Iverson má asi mnohem horší průšvih než ten se Sítí.

Kapitola 1

Algor

Viktorie vždycky nesnášela zápach špitální dezinfekce. Pálila ji v nose při každém nádechu, v krku vyvolávala odpornou pachůť. Snad to byl jenom šlechtický rozmar, ale všechny viridiánské nemocnice sponzorované jejími nadacemi musely používat přípravky bez zápachu nebo ještě lépe s příjemnou vůní. O takových ovšem v nemocnici pro personál a řadové vojáky v nejnižším patře císařského paláce nejspíš nikdy neslyšeli.

Pach dezinfekce byl všude. Viktorie měla dojem, že jí proniká přes šaty i kůži až do krve. Žaludek se jí zvedal, v hlavě tepala bolest, která poslední dny skoro neustávala, střídaná jen pocitem tupé prázdnoty. Kráčela bílými chodbami, personál se před ní ukláněl, ale ona reagovala jen občasným kývnutím. Ochránka se držela kolem: Reed, Tank, Kulka a Trap, tak přepadlý, jako by tu byl sám pacientem. Zahnuli doleva. Major otevřel dveře, ze kterých se vyvalil další oblak dezinfekčního smradu.

Místnost rozdělovala průhledná stěna. Muž, který ležel za

ní na posteli obklopené přístroji, nebyl vůbec k poznání. Ruce i horní část obnaženého hrudníku pokrývaly pláty průsvitné fólie, která Viktorii připomínala plastik na balení zeleniny. Přes ni byly vidět hluboké otevřené rány s černými okraji, ve kterých se lesklo obnažené maso, a dokonce pruhy svaloviny. Celou hlavu pokrýval obvaz, z úst se plazila silnější hadice a přidávala se ke slabším z paží i hrudníku. Odkryté zůstávalo jedině oko, otevřené dokořán. Viktorie postřehla mrknutí. Kulka za ní slabě zaklela.

„Vaše Veličenstvo.“

„Jak je mu, doktorko?“ Viktorie se donutila odtrhnout zrak. Sonja Tanelová seděla za malým stolem před další obrazovkou monitorující stav Gabriela Esposito. Při pohledu na Viktorii se jí ve tváři mihlo znepokojení, odpověděla však bez zaváhání.

„Přiměřeně okolnostem, Veličenstvo. Prvotní šok překonal. Pokud nedojde k nějakému nečekanému zvratu, uzdraví se, laboratoř už připravuje tkáňové a kožní náhrady.“

Profesionální tón kupodivu přinesl Viktorii mírnou úlevu.

„Rozumím. Mohu s ním mluvit? Alespoň krátce.“

„To není moudré, má paní, pokoj musí zůstat sterilní. Můžete použít interkom, ale kvůli intubaci nemůže odpovídat. Navíc s bolestmi, jaké právě má, nejspíš ani nebude schopen vás vnímat.“

„Jak to myslíte, s bolestmi?“ Viktorie ztuhla. „Přece s takovým zraněním *musí* být pod analgetiky.“

„Normálně samozřejmě ano, ale pan Esposito má v záznamu graciánskou doložku.“

„Cože má?“

„Zvláštní požadavky v případě zranění,“ promluvil Matt Reed pečlivě neutrálním hlasem. „Zakazuje kosmetické operace, podávání utišujících léků vyjma narkózy při chirurgickém

zákroku a pár dalších věcí. Mívají to hlavně členové Řádu nebo velcí věřící.“

„Takže chcete říct, že on je...“

Viktorie neměla sílu větu dokončit. Podlaha jí začala ujíždět pod nohama. Doktorčin hlas zněl najednou jako z dálky.

„Momentálně je bolest velmi intenzivní, ale během dalších dnů se zmírní. Hluboké popáleniny nebolí, protože oheň zničí nervová zakončení v kůži. To, co bolí, jsou místa zasažená méně, a pak nutné procedury jako odstraňování spálených tkání. U pana Esposita jsou rány relativně ohraničené, způsobené rozžhaveným kovem, to je stále lepší než třeba čistě plazmové popáleniny. A samozřejmě, jako císařovna můžete nechat jeho doložku ignorovat.“

Samozřejmě. Jsem císařovna, můžu všechno. Ignorovat doložky, měnit zákony – a co takhle křísit mrtvé?

Viktorie zařala zuby, pocit závratě pominul. Došla k interkomu vedle skleněné zdi. V zádech cítila doktorčin pohled, když stiskla tlačítko a snažila se, aby její hlas zněl jemně.

„Gabrieli? Tady je císařovna, Viktorie. Přišla jsem vás navštívit. Slyšíte mě?“

Chvíli se nedělo nic, ale pak se hlava v obvazech začala s pomalou, mučivou námahou otáčet, kam až jí trubice v ústech dovolila. Odkryté oko se upřelo na skleněnou stěnu. Jedno mrknutí, úmyslně dlouhé.

„Je mi líto, co se vám stalo. Doufám, že se uzdravíte. Chtěla jsem... chtěla jsem poděkovat,“ Viktorie se přes pálení v hrdle snažila najít slova. Stejně to znělo absurdně, jak má asi poděkovat někomu, kdo kvůli její ochraně skončil *takhle*?

Chvíle ticha a Espositova hlava se pohnula znovu, tentokrát dolů v lehkém, přesto zřejmém přikývnutí. Viktorie za sebou uslyšela zamumlání Sonji Tanelové, *úžasné*.

„Doktorka mě informovala o té doložce ve vašem spisu,

Gabrieli. Chápu... ale myslím, že nepočítala se zraněními, jaká máte teď. Stále trváte na jejím splnění?“ Viktorie cítila, jak jí buší srdce. Aspoň malá naděje, které se držela, něco, co mohla udělat.

Gabriel přikývl téměř bez zaváhání. Viktorie i v tom jediném oku postřehla výraz, stejný jako při jejich prvním rozhovoru, když řekl, že se nikdy nevzdal víry. Nemělo význam ptát se znovu, a co měla dělat? Ignorovat jeho vůli, jen aby se sama cítila líp? Myšlenka, jak asi bude po uzdravení vypadat bez plastické operace, ji bodla jako rozžhavená jehla.

Naděje vyhasla.

„Dobře,“ odvětila hluše. „Budeme vaše přání respektovat. Přeji rychlé uzdravení. Kdybyste chtěl o něco požádat, jakmile budete moci, o cokoliv...“

Kývnutí. Další pomalé mrknutí, po kterém se hlava otočila zpět ke stropu. Oko se zavřelo, jako by v tom byla úleva.

Viktorie přerušila spojení.

„Předpokládám, že ho převeze na Kleinovu kliniku,“ zhluboka se nadechla. Zápach dezinfekce zmizel, nebo už prostě přestal hrát roli, protože byla příliš na dně, aby ho ještě vnímala.

„Ano, za pár dnů. Samozřejmě se mu dostane té nejlepší péče,“ doktorka se na okamžik odmlčela. „Ohledně toho příkazu, aby tam byli převezeni i civilisté zranění při tom útoku... zachovala jste se šlechetně, Vaše Veličenstvo.“

Viktorie v jejím hlase poprvé rozeznala náznak citu, přesto ta pochvala nic neznamenal. Civilní nemocnice nebo elitní vojenská klinika. Lidé *stejně* trpěli a ona nemohla dělat nic, vůbec nic.

„To byla samozřejmost. Ať jsou vojáci nebo ne, byli zranění kvůli mně, a...“

„Mýlíte se, madam. Zranil je ten, kdo střílel, a hlavní cíl byl nejspíš císař.“

Matt Reed ji přerušil bez ohledu na etiketu, ale Viktorie mlčela. Na Andreje Korwariana nikdo nespáchal veřejný atentát přes deset let, a teď, jenom pár týdnů po jejich svatbě – ne. Souvislost byla příliš jasná, aby si mohla něco nalhávat, to *ona* byla cílem.

„Správně, madam. Taky nemůžete za to, že ten chlap vevnitř je na palici,“ Kulka zvedla oči ke stropu. „Všemohoucí Bůh obdařil člověka bolestí, aby skrze ni mohl vykoupit své hříchy. Jen on má právo ji zmírnit, takže se modleme, ať v bolestech chcípne. Aleluja, graciánský cvoci v Pánu!“

Zparodovat Gabrielův hlas v kombinaci s kazatelským patosem se jí povedlo perfektně. Tanelová se zatvářila znechuceně, dokonce i Tank si povzdechl, ale Viktorie chápala, že to nebyl projev pobavení, spíš bezmocného vzteku.

Kéž bych dokázala aspoň to...

„Dobrá. Zařídte, ať je vyhověno každému jeho přání, doktorko. Pan Esposito je pořád členem mé ochranky, a já ho chci zpátky.“

Snažila se, aby to znělo tvrdě, ale v očích ji štípaly slzy. Uvědomila si, že musí pryč, už prostě víc nevydrží. Naštěstí Sonja Tanelová jen ukázněně přikývla.

„Rozkaz, má paní.“

Cesta zpátky proběhla jako ve snu. Od atentátu se po chodbách pohybovalo dvakrát více vojáků než jindy. Hlavně Štítonoši měli snad nepřetržitou pohotovost, ale právě teď jí na tom nezáleželo. Nezáleželo jí na ničem, probral ji až Mattův starostlivý hlas u dveří komnat.

„Jste v pořádku, madam?“

„Ano, nic mi není,“ odvětila Viktorie – tu odpověď v posledních dnech používala už čistě mechanicky.

Konečně za sebou zavřela dveře. Našla sílu sundat ze sebe ty dezinfekcí prosáklé šaty, převléknout se – a víc už nic. Čas

znovu zhoustl v koktejl únavy, prázdnoty a bolesti, servírovaný navíc v tichu, protože Viktorie už nezapínala ani zpravodajské vysílání. Všechny kanály byly atentátu doslova plné. Algoršti reportéři si nebrali servítky, s brutální otevřeností přehrávané záběry spálených či roztrhaných obětí střídaly spekulace o pachatelích, neboť z nárážek, které Viktorie slyšela, se zdálo, že vyšetřování zatím nikam nevede. K tomu projevy pobouření i lítosti ze všech koutů planety, chytře usměrňované propagandou.

Poslední, co zachytila, než definitivně přestala poslouchat, byla zpráva z periferie Algormontu o zlynčování nějakého chudáka, který o sobě prohlásil, že je pachatelem atentátu.

Zaklepání Viktorii probralo ze strnulosti. Nevěděla, kolik času uběhlo, a bylo jí to jedno, ale zvuk přišel od dveří Andrejových komnat. Tomu prostě musela věnovat pozornost.

„Vstupte, prosím!“

Císař vešel a Viktorie ho přelétla pohledem – žádná změna. To, co se stalo, na něj prostě nepůsobilo, bolest i utrpení po něm stékaly jako voda po kusu kamene.

„Dobrý den, Veličenstvo.“

„Má paní,“ Andrej pohlédl na jídelní stůl, kde dosud ležel oběd. Viktorie se v něm sotva povrtala – chyba, měla ho dávno nechat odnést.

„Má paní, nechci se vás dotknout, ale zneklidňuje mne vaše chování v posledních dnech.“

Další fráze. Tohohle muže nedokáže zneklidnit nic snad kromě toho, že pořád nemá nikoho, koho by za ten útok dal popravít. A že se jí nechce dotknout... copak to někdy udělal?

„Skutečně?“ opáčila Viktorie bezvýrazně.

„Ano,“ Andrejovy oči se zaměřily na její obličej. „Od toho útoku se chováte nezvykle. Odmítáte jíst, omezujete komunikaci s okolím. Zanedbáváte práci na potravinovém fondu,

keré jste se předtím věnovala velmi pečlivě. Rád bych znal příčinu toho stavu.“

„Příčinu?“ Viktorie se na něj zadívala s úžasem – pochopila, že se ptá vážně. Ale mělo vůbec smysl mu to vysvětlovat?

„Já... prostě mi není dobře, Veličenstvo.“

Další chyba – odpověď uhodla dřív, než Andrej promluvil.

„Zavolám doktorku, aby provedla vyšetření a...“

„Ne!“ přerušila ho Viktorie s prudkým znechucením. Na kompletní prohlídku ji od atentátu zahnal už dvakrát. Poslední, na co měla chuť, byla další nemocnice, ale jak mu to povědět?

Jak může chápat, že jenom chci obejmout...

„Můj pane, nejde o fyzický stav. Ten útok mě prostě rozrušil. Zabere nějaký čas, než budu schopna opět naplno pracovat, ale lékařskou pomoc nepotřebuji.“

Snažila se formulovat věty racionálně, tak, jak doufala, že je pochopí, protože jinak bude za pár minut ležet u doktorky na vyšetřovacím stole. Anebo Tanelovou přitáhne sem, nebo udělá něco jiného, sežene psychiatra, kněze, zaříkávače... vlastně ne, toho ne. Moc iracionální.

K Viktoriinu překvapení však Andrej Korwarian přikývl, jako by opravdu řekla něco, co mu dávalo smysl.

„Emocionální problém. Rozumím. V tom případě budu doufat, že brzy pomine, má paní. Půjdu si promluvit s generálem Erisketem.“

Viktorie nechápala souvislost. Leroye Erisketa znala sotva od vidění, císař ho jen jednou představil na jedné z porad, ale bylo jí to jedno. S neskryvanou úlevou přikývla.

„Děkuji, Veličenstvo. Také vás prosím, abyste mne dnes opět omluvil u večere. Chci zůstat ve svých komnatách.“

„Jak si přejete,“ souhlasil beze stopy nespokojenosti a Viktorie znovu ucítila smutek. Jako by mluvila s někým, kdo tu vlastně vůbec není.

„Děkuji, můj pane.“

„Nemáte zač. Přeji příjemný den.“

Dveře za císařem se zavřely a Viktorie zůstala sama v tichu.

*

Gallatea umírala tiše.

Stál před velkým oknem a sledoval, jak kdysi elegantní elipsoid stanice lemovaný dvěma obručemi nekontrolovaně rotuje kolem svislé osy. Za některými okny blikalo světlo, poslední vzdechy nouzových systémů, jak se však stanice otáčela, záblesky mizely, nahrazovány okrajem černé rány lemovaným mračnem vznášejících se trosek.

Nepravidelná, rozervaná díra sahala téměř ke středu stanice. První salva prolomila obranná postavení na prstencích, druhá dílo zkázy dokonala. Gallatea nedisponovala zbraněmi dlouhého dosahu, ochranu měla zajistit Dieterova flotila. Její žalostné zbytky se právě nacházely ve skoku na bezhlavém útěku k Menabaranu. Císař nařídil nebrat zajatce, na tomto místě brzy nezbude nic než spálený kov a zmrzlé maso. Obojího dost, aby vznikla legenda.

Uvědomil si nezvyklý klid okolo a otočil se. Stometrový hangár vypadal podivně prázdný. Na výpustních rampách stály v řadách štíhlé trupy stíhaček, kokpity otevřené, avšak uvnitř nikdo neseděl. Za prosklenými bublinami kontrolních stanovišť vysoko v rozích viděl poblikávající obrazovky, ale nerozeznal jedinou postavu. Neslyšel dokonce ani motory.

Robert Mathias rychle vykročil k velkým vratům. Musel najít nějakého důstojníka. Ohlásit mu... i když vlastně nevěděl co. Ale aspoň uvidí něčí tvář. Zbaví se úzkosti, která ho náhle sevřela.

Udeřil do tlačítka. Vrata se otevřela a on vyšel na chodbu, taktéž prázdnou. Tohle byla přece *Anneras*, císařova vlajková

lod'. Na chodbě k hangáru bylo *vždycky* plno lidí, vojáci, piloti a personál... co se tady dělo?!

Strach ho pobídl k běhu. Stiskl knoflík u prvních dveří v chodbě, vpadl dovnitř – a uviděl mrtvol.

Podlahu ode zdi ke zdi pokrývala těla. Většina byla spálená, některá tak, že zbyly jen groteskně zkroucené škvarky ve tvaru postav. Jiná vypadala zpřelámaná jak rozbité loutky, zapleťená do sebe, až nedokázal poznat, která končetina patří kterému člověku. Muži i ženy, někteří civilisté, jiní v uniformách. Zahlédl pár neporušených tváří, a jako by se dívaly na něj. Kalné oči, ústa dokořán v posledním výkřiku... a pak spatřil ještě něco.

Uprostřed místnosti stál stůl. Dřevěný, starožitný, tmavě hnědé boky zdobené řezbami, nohy ve tvaru lvích tlap. Obklopovala ho metrová mezera, kde neležela těla, a Mathias, hnán jakýmsi divným nutkáním, vykročil blíž. Těžce hledal cestu mezi mrtvolami. Snažil se jim vyhýbat, ale přesto cítil praskot kostí i mlaskavý zvuk drceného masa při každém došlápnutí. Žaludek měl až v hrdle, ale pak byl konečně u něj. Opřel se rukama o hladkou desku. V jejím lesklém povrchu rozeznal svoji tvář, ale byla zkřivená děsem a v té chvíli mu hlavou bleskla myšlenka.

Tohle jsem udělal.

Stůl pod jeho dlaněmi se pohnul. Leknutím couvl a sledoval, jak se horní deska zvedá, odhaluje složenou odpalovací rampu i bílé hroty připravených raket.

Tohle jsem udělal.

Couvl o další krok a zavrával. Náhle ztratil rovnováhu, jako by od kolen dolů přestal cítit nohy. Zoufale hrábl po okraji stolu, ale prsty mu sklouzly na hladkém dřevě.

Ten zvuk, když dopadl do hromady mrtvol, byl příšerný. Konečně začal křičet. Mával rukama, ale všude byla jen lepkavá, studená krev a mrtvé paže. Svíraly ho, stahovaly dolů a rozbité

tváře se otáčely, černé jazyky za vyraženými zuby se hýbaly, fialové rty šeptaly, jednu a tutéž větu pořád dokola.

Tohle jsi udělal.

Sevřel něčí ruku, teplou, živou. Zoufale se jí chytil. Uslyšel ženské vyjeknutí a po něm rozrušený hlas.

„Všechno je v pořádku, pane Mathiasi! Slyšíte?!“

Uvědomil si, že nad sebou vidí světle šedý strop. Ležel v měkké posteli, hlava mu třeštila. Cítil známé svrbění, tam na koncích nohou, kde už dávno neměl nic. A slyšel pípání, které znal až moc dobře: zvuk diagnostického náramku.

Nemocnice.

S pocitem neskutečné úlevy uvolnil sevření. Sestra, kterou málem strhl k sobě na postel, si s rozčileným výrazem urovnávala uniformu a doktor vedle ní se usmál.

„To je v pořádku, pane Mathiasi. Měl jste zlý sen, to je po úrazu hlavy normální. Vzpomínáte si?“

Otázka způsobila, že sebou Mathias trhl. Vybavil si ulici posetou ruinami. Hořící těla. Oslepující záblesk z nebe, náraz, co ho smetl z vozíku na prachem pokrytou zemi.

„Ano!“ zašeptal. „Přehlídka.“

„Správně,“ doktor se znovu usmál. „Máte otřes mozku a pár šrámů. Poležíte si pár dnů, ale zas budete chlapík.“

Mathias se zašklebil – ten naivka to myslel vážně. Na jízlivou odpověď byl ale pořád moc vyděšený. Srdce mu tlouklo jako zběsilé, v uších slyšel zvonění.

„Jo,“ vydechl. „Díky, doktore.“

„Dobře. Musím se věnovat dalším pacientům. Kdybyste něco potřeboval, stačí zazvonit. Možná budete chtít něco na spa...“

„Ne!“ Mathias ho prudce přerušil. K práškům měl vždycky odpor, dobře si pamatoval, co dokázaly udělat s vojáky bojové pilulky.

Doktor ještě chvíli mluvil, ale Mathias ho nevnímal. Konečně za sebou zavřel dveře a on úlevou vydechl – byl sám.

Jednou rukou si protřel oči. Dotkl se obvazu na čele a odolal nutkání ho strhnout. Snažil se soustředit, ale bůhvíproč to nešlo. Nejspíš mu už předtím dali nějaké oblbováky.

Zavrtěl rychle hlavou – a uviděl svůj vozík. Vznášel se nad podlahou nalevo od postele, zelená kontrolka na područce svítila. Zvláštní, že si ho doteď nevšiml. Byly chvíle, kdy ten mizerný krám nenáviděl, ale teď pocítil radost. Nejvíc ze všeho chtěl odsud pryč. Domů do své dílny, kde by byl v bezpečí, obklopený věcmi, které znal.

Natáhl pravou ruku, dosáhl na konec područky a přitáhl vozík blíž. Měl praxi, za chvíli už seděl na sedadle. Nohy si omotal příkrývkou, přes nemocniční košili navlékl župan visící vedle postele. Zjistí, kam se podělo jeho oblečení. Pokud bylo zničené, sebere někde nové a vypadne. Toho pitomého náramku se zbaví hned, jak najde svou kapesní sadu náradí.

Klepl na područku a vozík poslušně vyrazil ke dveřím. Otevíraly se ven, stačilo drcnutí, a Robert Mathias vyjel z pokoje.

Nemocniční chodba byl temná, prázdná, a on spolkl kletbu – noc. V pokoji neměl hodiny, anebo si jich nevšiml, ale rozhodl se, že na tom nesejde. Ať je třeba půlnoc, prostě *musel* pryč.

Tiše se rozjel chodbou. Nikde nebyla živá duše, což mu plně vyhovovalo. Zahnul za roh, už viděl velké osvětlené dveře východu na konci. Chtěl přidat, ale v té chvíli vozík do něčeho drel a zastavil se.

Mathias sklopil zrak.

Na zemi ležel černý pytel, do kterého se balila těla – a ne jediný. Po podlaze chodby až k východu byly naskládány další, ve dvou úhledných řadách, jako vojáci nastoupení k přehlídce. Všechny vypadaly plné, některé dokonce nafouklé, jako by mrtvoly uvnitř už začínaly hnit. Mezi nimi vedla ulička, kterou

sice šlo projít, ale pro vozík byla úzká. Mathias ho zkusil zvednout. Mezní výška byla půl metru, což by stačilo, jenže okraj se zachytil za první pytel v řadě a nechtěl se uvolnit. Vozík poskakoval na místě, černý plastik šustil. Ten zvuk byl ve ztichlé chodbě hlasitější než čestná salva, určitě někoho brzy přivolá.

Mathias zavrčel nadávku. Klesl těsně nad zem, chytil se pevně levé područky a sehnul se, aby pytel uvolnil. Sevřel jeho roh, škulb s ním – a on se náhle otevřel.

Muž uvnitř byl mladý. Hlava mu vyklouzla z pytle, s křaplavým zvukem narazila spánkem na podlahu a Mathias se zajíkl, protože za jeho pravým uchem nebylo prostě *nic*. Cosi, snad střepina, mu utrhlo zátylek až k temeni, zbyla černá díra lemovaná zubatou hranou lebeční kosti. Ta byla čistě bílá, ovšem z obrovské rány dole na dlaždičkovou podlahu vytékalo něco černého, hustého a mazlavého jako dehet.

Mathias pocítil nevolnost. Rychle pustil područku a sehnul se, aby hlavu nacpal zpátky do pytle. To už byla nebezpečná pozice. V předklonu se nemohl pořádně zapřít nohama, takže hrozilo, že z vozíku přepadne, ale bylo mu to jedno. Popadl mrtvého za vlasy. Mazlavá hmota mu potřísnila ruce, lepila mezi prsty. Zachytil pohledem obličej. Opravdu byl mladý, skoro ještě kluk. Hezká tvář, kalné modré oči, a Mathias se zarazil.

Navzdory odporu ucítil náhle smutek, jako by šlo o někoho, koho znal. Možná měl matku, která na něj doma pořád čeká. Otce, který byl na něj hrdý. Pokud už měl zemřít, zasloužil si lepší smrt než tuhle. Žádná čest ani služba, jenom nechtěná oběť pokusu o hnusnou vraždu...

Modré oči se pohnuly.

Mathias vyjekl. Rozevřel prsty, jenže hlava mu v ruku držela dál, přilepená tím černým slizem. Chtěl ji odhodit, ale ztratil rovnováhu. Cítil, jak klouže z vozíku rovnou mezi ty nafouklé pytle, a v tom okamžiku uslyšel šepot, jednu jedinou větu.

Tohle jsi udělal.

Robert Mathias nepřítčetně zařval.

Uviděl šedý strop. Pod zády ucítil postel.

Nemocniční pokoj.

Tentokrát se vzbudil sám. Žádný doktor, sestra ani vozík, jen obvaz okolo hlavy a diagnostický náramek na zápěstí. Znovu lapal po dechu. Třásl se, že ani nedokázal uchopit postranice postele, aby se posadil. Zuby mu drkotaly jak úlomky ledu padající ze střechy na chodník. Jak kousky rozdrčené suti. Střepiny. Kosti.

Tohle jsi udělal.

Zadíval se do stropu. Záchvat nejhorší paniky ustupoval, ale ne strach. Věděl, že tentokrát je opravdu vzhůru, přesto se bál podívat na zem. Bál se otočit ke dveřím. Bál se znovu zavřít oči.

S jistotou, která byla jako hřeb vrážený do hlavy, pochopil, že tohle nepřejde. Ano, už dřív vytvořil zbraně i věci, které nemohly sloužit k ničemu než k úkladné vraždě. Občasné výčitky svědomí pomohl zahnat cynismus, hořkost při myšlence na ztracené nohy i tělo, které ho pak znovu zradilo: Andrásziho syndrom, porucha, která způsobovala, že mozek nedokázal spolupracovat s implantáty ovládajícími moderní protézy. Stále nepanovala shoda, zda je neurologického nebo čistě psychického původu, jako by na tom záleželo, a než primitivní mechanické nohy, to už byl lepší ten levitující krám. Aspoň byl osud spravedlivý, na Andrásziho syndrom neexistoval lék ani pro takové jako všemocný plukovník Severin. V každém případě on sám přece nezabýjel. Jenom vyráběl věci, a vyrábění věcí byla poslední radost, kterou měl, jenže teď zašel příliš daleko. Po tolika letech překročil hroznou hranici, když poslechl toho šíleného bastarda a nechal se obelhat jeho řečmi i tou hračkou, aniž opravdu zvážil následky. Dokonce se na ně jel ještě *podívat!*

Někdo zaklepal.

Mathias sebou trhl. Nebylo to obyčejné leknutí. Byla to jehla, která bodla až do morku kostí. Strnulý iracionální hrůzou ležel, čekal, co se objeví ve dveřích...

„Ahoj, Roberte! Jak se máš?“

Mathias sípavě vydechl. Hračičkův úsměv pohasl.

„Co je s tebou? Vypadáš, jako bys viděl ducha.“

Mathias přivřel oči. Třásl se jako v horečce. Přesto, když promluvil, hlas měl pevný.

„Musím mluvit s císařem.“

*

Šedá krabička dávkovače uprostřed prázdného stolu.

Ležela tam na vybledlém modrém ubrusu. Přitahovala, vábila, a Jochen Terrakai k ní natáhl ruku skoro bezděčně. Zarazil se až v poslední chvíli, prsty kousek od ní.

Se zařatými zuby ruku stáhl.

Vstal, nebo spíš vyskočil ze židle. Chodil dokola po pracovně a stará podlaha mu pod nohama vrzala. Ten zvuk byl protivně hlasitý jako skoro všechno, přiváděl ho až na práh vzteku.

Přešel ke druhému stolu, o trochu většímu. Stál na něm otevřený počítač, mobilní vysílač pro spojení se satelitem a kolem další věci od paměťových disků a sad nářadí až po krabice naplněné součástkami. Namísto pořádku, na který si potrpěl, bylo všechno neuspořádané, naházené páte přes deváté, ale bylo mu to úplně fuk.

„Příkaz,“ promluvil. „Kanál zpravodajství. Posledních třicet hodin. Klíčová slova: atentát, císař, požár, Stará čtvrť.“

Počítač ani nepípl – všechny akustické funkce vypnul už včera, znervózňovaly ho jako ta podlaha – ale obrazovka se změnila.

Jochen bloudil očima po zvolna rolujících sloupcích textu

a nakonec kývl. Množství čím dál afektovanějších reakcí včetně zpráv o příležitostných násilnostech naznačovalo, že císařská bezpečnost nemá žádnou stopu k pachateli atentátu. Korwarian si potrpěl na pořádek, kdyby netápal v prázdnu, postaral by se, aby povyk rychle ustal. Pokud vše nechává pokračovat, doufá, že dřív nebo později někde z toho chaosu obviňování a divokých spekulací přece jen vypadne něco užitečného. Ani o jeho předvčerejší akci nebyla nikde větší zmínka. Staré domy přece hoří pořád.

Pomalou vydechl – všechno šlo přesně, jak doufal. Jistě, Robert Mathias byl pořád naživu a představoval riziko, ale teď už mnohem menší. Neměl nic, čím by mohl bezpečnost přivést k němu. Pokud nechtěl spáchat velmi bolestivou sebevraždu, musel zůstat zticha, což určitě pochopil. Byl na nejlepší cestě vyklouznout, měl cítit úlevu... jenže ta nepřicházela. To, co mu proudivo v žilách, ho nutilo *jednat*, pokračovat, dělat cokoli, ať to mělo smysl či nikoliv. Nemohl spát. Nemohl jíst. Nemohl dokonce ani v klidu sedět, ale míchat bojové pilulky se sedativy by byl *opravdu* špatný nápad.

Dobře. Nakonec to přejde. Znovu si zopakoval mantru posledních dnů, musel jenom vydržet. *Vydržet*. A měl toho přece dost, čím se zabavit.

„Příkaz,“ promluvil znovu. „Otevřít disk sedm. Zobrazit průběh dešifrování.“

Obrazovka se opět změnila a Jochen zlostně zavrčel. Třináct procent. Ten počítač patřil otci, speciální vojenský model napaný nejlepším softwarem. Dešifrovat cokoli z civilního sektoru pro něj měl být takový problém jako pro tank rozmáchnout plechovku, ale některé soubory toho kripla Mathiase marně lámal už dva dny. Nevadí. Měl plno času. Tedy... možná.

Mezi dalšími disky vedle počítače ležel i jeden s označením „P“. Jochen Terrakai ho zasunul do volného slotu – ruka se

mu třásla tak, že měl problém se trefit – a zadíval se znovu na obrazovku.

„Příkaz. Otevřít soubory. Složka projekty, dokončené. Seřadit podle času. Zvětšit.“

Před očima se mu začala střídat schémata, nákresy součástek i návrhy elektronických obvodů. Do Mathiasovy dílny se vloupal hned druhý den po atentátu. Než tam použil starý dobrý termit, sebral vše, co vypadalo zajímavě, hlavně disky z tajného trezoru, který po značném úsilí otevřel. Mathias byl pečlivý. Ukládal si plány všeho, co za léta vyrobil, i mnohé součástky příliš vzácné, aby se daly lehce sehnat znovu – kutil nejlíp ví, že všechno se jednou může hodit. Nejspíš měl také pečlivě vedený seznam klientů, jenže ten se musel nacházet na posledním disku, kam se zatím nedostal. Nevadí. Víc teď Jochena zajímalo tohle.

Soudě podle jeho výrobků byla Mathiasova klientela mnohem širší, než předpokládal. Našel desítky modifikací všech možných zbraní od pistolí po minomety. Našel snad padesát druhů štěnic, špionážních kamer, nebo naopak jejich detektorů a rušiček. Našel i věci, o kterých měl jen slabou představu, k čemu mohou sloužit, nebo naopak takové, u kterých byl účel jasný, jen k neuvěření. Kapsle nervového plynu v gumové kachně do vany. Úhledný kufřík erotických pomůcek ve tvaru vojenské techniky. Vrháč otrávených šipek v násadě lopaty na sních.

Univerzální klíč k elektronickým zámčům císařského paláce.

Jochen Terrakai hleděl na schéma... i hotový přístroj na stole, na pohled obyčejný komunikátor. Fungoval? Mohl fungovat *všude*?

Donutil se opět sednout a zabubnoval prsty o stůl.

Univerzální klíče různých stupňů samozřejmě existovaly. Každý o nich věděl, měla je císařská bezpečnost, Severinovi

agenti, určitě i Korwarian sám. Jenže byly pochopitelně pečlivě evidované a ještě pečlivěji strážené. Tenhle ne.

Robert Mathias ho nemohl vyrobit bez cizí pomoci. Někdo vysoko postavený mu musel dát podklady, specifikace, možná i vlastní klíč k okopírování. Kdoví na co – špionáž, útok, nějaká tajná akce, nad kterou se dávno zavřela voda. Každopádně teď ho měl on, nástroj teoreticky schopný otevřít každé dveře v paláci, aniž by spustil poplach. Výtahy. Zabezpečené místnosti.

Komnaty císařovny.

„Příkaz. Otevřít soubor dvacet, přílohu D. Zvětšit.“

Další nečekaný poklad. Po vzpouře proti Vitaliji Korwarianovi, než byl převelen na *Anneras*, se Robert Mathias účastnil oprav paláce poškozeného boji v Algormontu. Přitom si odnesl plány mnoha podlaží včetně císařského křídla. V hrubých rysech ho Jochen znal, ale teď viděl, co by normálně poznat nemohl: plány císařových komnat, které od císařovniných dělily jedny jediné dveře. Ano, v předním pokoji pochopitelně bude mít nepřetržitou službu stráž, ale směrem od císařových komnat žádná nebude. Nebudou tam alarmy ani kamery, odsud přece žádné riziko nehrozilo. A císař se zítra osobně zúčastní pohřbu veteránů zabitých při atentátu. Půlnoční obřad u Zdi, tradice z dob kolonizace. Několik hodin, kdy bude Andrej Korwarian mimo pochybnost pryč, jeho komnaty opuštěné.

Jochen Terrakai se zadíval do prázdna. Šlo by to? Proč ne? V uniformě nebude na patře nápadný, císař si pořád zve na kobereček nějaké důstojníky. Projde jeho komnatami rovnou k ní do ložnice. Dlaň na ústa, rychlý řez přes hrdlo a odchod. Nebo tiché škytnutí tlumiče, jediná rána doprostřed čela. Poetická spravedlnost, kterou si Andrej Korwarian určitě uvědomí.

Ano, chtěl čekat. Chtěl být trpělivý, nenápadný... ale teď viděl, že to byla chyba. Druhý úder tak brzy po prvním bude nečekaný, a právě proto úspěšný.

Jochen Terrakai ucítil přívál nového vzrušení i nedočkavosti. Vyskočil od stolu. Nejraději by vyrazil okamžitě, škoda, že císař odjede až zítra. Naštěstí existovaly věci, které mohl udělat hned; především vyzkoušet klíč. Kdo ví, jak byly Mathiasovy plány staré. Musel ověřit, zda se nic nezměnilo, zda pořád funguje.

Otevřel skříň a začal na sebe házet zimní oblečení. Nezáleželo na tom, že je noc, vlastně tím líp. Konečně může přestat trčet tady, zavřený mezi čtyřmi zdmi a tou skřípající podlahou. Cíl si promyslí cestou, vlastně na něm nezáleželo – jak těžké asi může být najít v paláci zamčené dveře?

Než vyběhl ven, nezapomněl vstrčit do kapsy krabičku dávkovače.

*

„Cože?“ Boris Varga nechápavě zíral do Mathiasova obličejce.

„Musím mluvit s císařem,“ zopakoval a Hračička zavrtěl hlavou.

„No jasně. Taky tě rád vidím. Hele, přinesl jsem ti něco k...“

„Já nejsem mimo, ani mi nepřeskočilo! Jde o ten atentát.“

Hračičkovou páteří projelo zamrazení. Pozorně se na Mathiasa zadíval. Vypadal bledý. Vyděšený. Odhodlaný. Až moc připomínal toho blázna v kanále, než to s ním major skoncoval, a to Borise vyděsilo nejvíc. Tašku, kterou držel, spíš pustil, než položil. Věci uvnitř zarachotily. Zvuk zněl pokojem náhle až moc hlasitě.

„Roberte,“ ztišil hlas, „to není sranda. Netušíš, co se děje v paláci. Velitele gardy nechal císař skoro umlátit, vojáci z kontroly nešli ke zdi jenom proto, že se jich zastala císařovna. Už se povídá o zmizelých lidech, o graciánech v...“

„Ano! Jsem starší než ty, nemusíš mě poučovat!“ v Mathiasově hlase prvně zazněl hněv. „Pamatuji čistky za Vitalije, viděl

jsem Hřbitov... tak jinak. K útoku na císařovo vozidlo použili rakety, nanejvýš čtyři. Krátký až střední dolet, protipancéřová hlavice. Navádění byl poloautomat, kamera upravená z běžného zpravodajského typu. Rampa umístěná někde v domě, ovládaná dálkově po síti. Už mě bereš vážně?“

Hračička bezděčně couvl.

„Jak to víš?“ přivřel oči. „Snad... snad ne *tak*?!“

„Jak?“ Mathias se ušklíbl. „Že jsem ten krám vyrobil? Jo, a na víc se radši neptej. Nemysli...“

„*Cože?*!“ Hračička zařval, ale vzápětí znovu ztlumil hlas, cedil slova příkrčený, se zatátými pěstmi. „Ty starej magore! Málem jsme tam všichni zdechli! Sakra, *proč?*!“

Mathias se ušklíbl podruhé, a tentokrát trpkost převážila.

„Protože jsem chtěl, aby si mě *pamatovali*. Chtěl jsem po sobě něco nechat.“

„Něco jako stovku hrobů?!“ v Hračičkově hlase se mísil vztek s úžasem.

„To nepochopíš,“ odsekl Mathias. „A máš kliku, že ne.“

„*Kliku?*!“

Varga přivřel oči. Vypadal, že se modlí, ať se mu to jenom zdá, ale když je otevřel, hlas měl kupodivu vyrovnaný.

„Fajn. Pro koho to bylo?“

„To ti nemůžu povědět.“

„*Nemůžeš?*“ Hračička udělal výhrůžný krok k posteli. „Něser mě, Mathiasi! Komu jsi ten šmejd dělal? Byl to někdo z paláce? Někdo, koho znám? Koukej to vysypat!“

„Ne! Nevím, co byl zač, a i kdyby, neřekl bych ti to. Protože pak se namočíš taky, a to nechci. Jenom zavolej císaře, radši se přiznám jemu než Severinovým poskokům nebo graciánům. Máš přístup k horké lince, vím, že můžeš!“

„Proč? Bojíš se, že toho hajzla seberou a práskne tě první? Věříš, že se můžu u Korwariana přimluvit? Tobě fakt přeskočilo!“

„Zase nic nechápeš. Kašlu na protekci. I kdybych vyklouzl... pořád to vidím. Jestli mi nepomůžeš, zařídím si to sám. Když tu párkrát zařvu nahlas, někdo ochotný, kdo zavolá bezpečnost, se určitě najde, ale až si mě vezmou do práce ti z Vanerlinu, kdo ví, co všechno řeknu. Budou se chtít předvést. Čím větší ryby, tím větší pochvala. *A člen císařovny ochranky by byla pěkně velká ryba.*“

Hračička se tentokrát nezmohl na odpověď.

„Proto chci jít rovnou nahoru, žádné prostředníky. Nestáhnou tak s sebou nikoho jiného, Andrej není Vitalij. Musím s tím skončit... Borisi, *prosím!*“

Boris Varga dál mlčel. Tón posledního slova zchladil jeho vztek jak vědro ledu. Ticho jako by se táhlo věčnost, než sáhl k opasku a vytáhl komunikátor. Pomalu tiskl jednotlivá tlačítka, šest sedm tři dva devět. Nepoužil automat, jediná paměť, v níž on i zbytek ochranky směli tohle číslo uchovávat, byla v hlavě.

„Ano?“

Hlas, který se ozval skoro bez zaváhání, Hračička dobře poznal. Uvědomil si, že je to poprvé, co s ním mluví přímo, ale hrdlo měl už tak sevřené, že to horší být nemohlo.

„Vaše Veličenstvo, tady nadporučík Varga. Jsem v palácové nemocnici... a je tu jeden muž. Tvrdí, že s vámi musí mluvit, protože má informace o té střelbě na přehlídce. Myslím, že ne-lže, můj pane.“

Hračička napůl doufal, že ho císař jen odkáže na bezpečnost, ale odpověď následovala okamžitě.

„Kde je ten muž?“

„Pokoj padesát tři, můj pane. Je to...“

Spojení se přerušilo, než mohl Varga pokračovat. Ruka mu klesla. Pohlédl na Mathiase, a spatřil v jeho tváři úlevu.

„Díky, Borisi.“

Hračička neodpověděl. Dosedl na židli vedle postele a civěl do prázdna.

„Stejně sem nepřijde. Je to císař. Akorát pošle pár chlapů, aby tě sebrali – nebo nás oba.“

„Ale přijde,“ Mathias zavrtěl hlavou.

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože tam nechtěli zabít jeho. Šlo o císařovnu, což ví. Kdyby někdo střílel rakety na moji ženu, půjdu po něm a vy-kuchám ho jak rybu, osobně. Proto přijde... hele, co máš v tý tašce? Přinesl jsi něco k pití?“

Hračička s úšklebkem zalovil u svých nohou. Vytáhl láhev, utrhл uzávěr a podal ji Mathiasovi. Ten se napil a vzápětí mu zrudl obličej. Zašklebil se, náramek na jeho zápěstí divoce zapípal, přesto se napil znovu.

„Síla! Ten tvůj import z Viridianu?“

„Chutná to snad jako něco z Marodky?“ odsekl Hračička. Mathias mu podal láhev zpět. Uvědomil si, že také potřebuje doušek, zvedl ji k ústům – a zarazil se.

Nebyl to hluk, co se ozvalo za dveřmi. Právě naopak: ticho. Nemocniční chodba byla v tuto dobu rušná a Varga ozvěnu toho hluku koutkem ucha vnímal, náhle však neslyšel nic. Mathias naklonil hlavu, i on si toho všiml.

„Asi bys měl tu flašku schovat.“

Hračička poslechl a rychle vstal. Dvěma kroky byl u dveří, otevřel...

Andrej Korwarian kráčel přímo k němu. Nebyl už ani deset metrů daleko, ale víc Hračičkovi zatrnulo z dvojice Štitonošů v helmách dva kroky za ním. Cestu lemovalo pár zkoprnělých sester, pacientů i návštěv. Vedle císaře kráčel primář oddělení. Barvou obličej se rychle blížil barvě svého pláště. Nikdo nepromluvil.

„Vaše Veličenstvo!“

Hračička mezi dveřmi zasalutoval a ustoupil. Andrej Korwarian mu věnoval pohled. Pak vešel do pokoje.

Mathias se na posteli posadil. Při pohledu na císaře okamžik zaváhal, pak mu ruka vylétla k čelu jakoby sama od sebe.

„Můj pane!“

Dlouhý, upřený pohled, ze kterého Hračičku zamrazilo, ačkoliv nebyl určený jemu. Pak císař lehce kývl.

„Starší seržant Mathias. *Anneras*, technický letový personál.“

„A-ano, Veličenstvo! Jak...“

„Setkali jsme se u Gallatey, krátce. Kontroloval jsem hangár před začátkem útoku.“

„Ano, pane,“ Mathias rychle polkl. „Je to tak.“

Vypadal ohromeně a Vargovi málem zaskočilo. Čtvrt hodina byla dost času, aby si císař zjistil, kdo v tomhle pokoji leží... ale patnáct let stará válka? Desítky, stovky inspekcí, a on si ho *pamatoval*... Hračička rychle zavřel ústa.

„Chtěl jste se mnou mluvit?“

„Ano, Veličenstvo,“ Mathias se nadechl. S viditelným úsilím se ovládl. „Mám věci, které bych vám chtěl říct... o samotě.“

Andrej Korwarian se otočil k Hračičkovi, Štítonošům i bledému primáři mezi dveřmi.

„Omluvte nás, pánové.“

„Rozkaz, můj pane!“

Hračička za sebou zabouchl. Cítil strach, zmatek, ale i úlevu, za kterou se styděl. Ne, prostě nechtěl být u toho, co se teď za dveřmi odehraje. Mathias měl vlastně pravdu – nechtěl to vědět. Nechtěl to slyšet. Přál si, aby se to nikdy nestalo.

Z pokoje zněly jen útržky tichých hlasů. Hlavou mu blesklo, co udělá, až císařovy gorily vytáhnou Roberta z postele a odvláčou ho pryč. Korwarian je sem nevzal pro parádu – bude stát a koukat na to? Popřeje jim šťastnou cestu? Může vůbec dělat něco jiného než teď, zatínat zuby, až cítí bolest v čelistech...

„Co tohle znamená, *poručíku*?!“

Primář s hodností majora na klopách uniformy pod bílým pláštěm se na Hračičku díval. V očích měl vztek. Varga mu oplatil stejně – teď neměl náladu nechat se buzerovat idiotem, který má strach, že přijde o frčky, i když ani neví za co.

„Zeptejte se císaře, pane!“ procedil a primář zrudl, nadechl se...

Padl výstřel.

Dveře pokoje zvuk utlumily, zněl tiše jako bouchnutí zátky. Přesto nebylo pochyb, co se ozvalo.

Primář vytřeštil oči. Hračička je naopak přivřel. Cítil, jak mu ze žaludku stoupá trpký pocit rezignace. Vzápětí se dveře pokoje otevřely.

Císařova zbraň byla v pouzdře. Nic nenasvědčovalo, že by ji vytasil, ale Varga jasně ucítil pach spáleniny. Andrej Korwarian za sebou zavřel a upřel pohled na primáře. Hlas měl velice klidný.

„Robert Mathias zemřel na následky zranění při atentátu během Výroční přehlídky. Pohřben bude jako válečný veterán. Rozumíte?“

„Ji-jistě, pane! Ro-rozumím. A-ano, přesně jak říkáte.“

Primář hodlal v ujišťování pokračovat, ale císař neodpověděl. Zamířil prostě pryč, oba Štítonoši ho následovali. Na Hračičku nepromluvil, ale když se otáčel, na půl vteřiny se mu zdálo, že *něco* postřehl. Snad přivření očí, sotva patrné kývnutí... anebo možná nic.

Než si to stihl promyslet, hleděl na císařova vzdalující se záda. Primář klusal za ním jako pes, který se při venčení snaží dohnat pána, a Boris Varga se vyčerpaně opřel zády o dveře. Hlavou mu kmitlo, co na tohle asi poví major Reed a jestli bude mít zítra touhle dobou ještě práci, ale vlastně mu to bylo jedno.

Právě ztratil přítele.

Podplukovník Goran Weber se sklonil pro košili na podlaze a zasténal. Musel se opřít druhým loktem o postel a opatrně se otočit na bok, aby natáhl ruku dost daleko. Uprostřed pohybu ucítil na rameni teplou dlaň a do ucha mu zapředl ženský hlas.

„Vypadá to vážně hrozně, miláčku. Potřeboval bys doktora. Copak v paláci jich není dost?“

Weber dostal chuť ruku neurvale shodit, nakonec se však spokojil jen s úšklebkem.

„To určitě. Aby každý věděl, že...“

„Že jsi k degradaci dostal ještě výprask jak sluha? Ale no tak. Myslíš, že je v paláci ještě někdo, kdo o tom neslyšel?“

Weber spolkl nadávku – nemělo cenu se hádat, věděl, že má pravdu. Ohlédl se k její tváři a oplatil pohled oříškových očí.

„Slyšel možná. To neznamena, že to musí taky *vidět*.“

„Ta mužská ješitnost. Rozhodně mě ale těší tvá důvěra, miláčku. Zase ti to krvácí, počkej.“

Lady Fiona Doerová, v jistých kruzích více známá pod přezdívkou Černá vdova, sklouzla z postele a přehodila si přes ramena župan tak průsvitný, že to bylo vlastně jedno. Rozhodně přítom bylo na co koukat, podle postavy by Fioně její věk nikdo nehádal. Zmizela v koupelně, zatímco podplukovník zůstal sedět na kraji postele. Nechal košili košili a dlaněmi si vyčerpaně podepřel bradu. Někde slyšel, že po sexu jdou na chlapa vždycky lítostivé myšlenky. Bral to za pověru, ostatně v tomto směru nikdy žádné důvody k smutku neměl, ale teď se cítil opravdu bídně. Doufal, že u Fiony nalezne rozptýlení, zatím to však vypadalo spíš na pravý opak.

Z koupelny znovu uslyšel lahodný hlas.

„Kdybych byla zlomyslná, řeknu, že vlastně nemám proč si

stěžovat. Dokud jsi na tom takhle, musíš být při našem dovádění nahoře, což se mi moc líbí, ale nemá snad dáma pečovat o svého kavalíra?“

„Kdybys pečovala o všechny, nevím, kolik času by ti zbylo na to dovádění,“ zavrčel Weber. „Ale když jsme u péče, o čempak s tebou mluvila má žena?“

„Ty o naší schůzce víš?“ Fiona vyšla z koupelny s malou lékárníčkou v ruce. „Nejspíš ti to řekla sama, že?“

„Správně, a nezapomněla na pár narážek. Jistě tušíš o čem.“

Fiona si odfrkla. „Měla mlčet, abys na to hezky přišel sám, a závěry nechat na tvé představitosti. Tvoje žena nemá kapku rafinovanosti, miláčku. Naprosto chápu, že dáváš přednost mně.“

Weber se musel zasmát, svým způsobem to byla pravda.

„Neodpověděla jsi mi,“ upozornil přesto, zatímco Fiona rozložila na postel obsah lékárníčky. Tentokrát odpověď chvíli zvažovala.

„Řekněme, miláčku, že tvá choť kromě běžných ženských řečí naznačila jisté *možnosti*. Ovšem nepožádala, a i kdyby, nevyhověla bych jí. Za prvé si s tebou znamenitě užívám. A za druhé jsou to samozřejmě jenom pomluvy.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Weber. „Kdybys otrávil tolik svých milenců, o kolika se to povídá, hřbitov by měl o polovinu větší rozlohu.“

Parfémem provoněným budoárem se rozezněl jemný smích.

„Přesně tak. Už o tom víc nemluvme – otočíš se trochu?“

Weber poslechl a Fiona se zadívala na jeho záda... nebo to, co tak mělo vypadat. Podplukovníkovo tělo od ramen po pás byl jediný slepenec ran a jelit. Ta na okrajích měla temně fialovou až zelenou barvu, ale uprostřed byla ještě živá a nateklá. Jedno z nich při Weberově pohybu prasklo, po zádech mu stékaly kapky temně rudé krve. Fiona nabrala špičkou prstu

trochu masti z jedné nádoby a rozmázla ji na ránu. Podplukovník sebou škubl.

„Opatrně, sakra!“

„To vydržíš, kocourku,“ Fiona zavrtěla hlavou, náhle naprosto vážná. „Měl jsi štěstí. Viděla jsem umřít lidi po polovičním počtu ran. Taky jsem viděla ty, co měli v péči graciáni. Buď rád, že Severin nechtěl přijít o špicla. Neumím si představit jiný důvod, proč tě císař nechal vyváznout tak snadno.“

„Snadno? Ztratil jsem hodnost i místo velitele gardy. Císaři nesmím na oči, v paláci mě nikdo ani nepozdraví. Taková hanba... kdyby ještě žil můj otec, vyhnal by mě z domu jako psa!“

„Jenže tvůj ctihodný papá už odpočívá v pokoji, takže téhle nepříjemnosti se bát nemusíš. A hanba je jako náledí na chodníku. Každý jednou uklouzne, někdo dřív, někdo později. Teď prostě přišla řada na tebe. Pokud zůstaneme naživu, vždycky je šance postavit se zase na nohy, tak to vezmi jako výzvu a ne skuhrej. Sebelítost pravým mužům nesluší, kocourku.“

„Umíš člověka utěšit,“ sykl Weber, ovšem znovu si uvědomil rozsah Fioniných vědomostí. Ovdověla už před lety a nezastávala žádnou oficiální funkci, dokonce ani nebydlela v paláci. Vlastnila rezidenci na okraji Algormontu a potají pár domů ve městě, přesto věděla o všem, co se ve vyšších kruzích hnulo. Nejspíš uměla být nebezpečná, ať už ty travičské řeči byly pravda nebo ne... a určitě byla zatraceně přitažlivá.

„Navíc tohle není všechno,“ navázal podplukovník tiše. „Pořád nemám nové přidělení. Na co se asi můžu těšit – Nocta? Mrtvá díra? Nebo Korwarian vymyslí něco *speciálního*? K čertu, to čekání je nejhorší.“

„Pochopitelně. Právě proto císař nespěchá. Dal ti napraskat, sebral ti hodnost a teď tě nechá pár týdnů hezky dusit na mírném ohni. On na rozdíl od tvé ženy rafinovanost nepostrádá, i když rád předstírá opak.“

„Kdybych aspoň mohl udělat něco *užitečného*. Třeba ten atentát. Vyšetřuje ho Severin, ale představ si, kdybych viníka našel já. To by císaře mohlo uspokojit... nemůžeš mi pomoci? Chci říct...“

„Jestli mi některý z mých přátel něco nepošeptal?“ Fiona se přisunula na posteli blíž, až přes tenkou látku županu cítil teplo jejího těla. „Ano. Šeptají toho spoustu, hlavně v jistých chvilkách, ale nic zásadního. Syn lorda Mahyrena prý zažil nějaké nepříjemnosti v chrámu. Leroy Erisket konečně přestal truchlit po svojí Vilemíně. Tvůj přítel Argayle se za poněkud dramatických okolností rozešel s Vasariho neteří. A nejspíše také touží po masáži zad, kdykoliv spustí v důstojnickém klubu o císařově manželství.“

„Idiot,“ odfrkl plukovník. „Nemohl to být on?“

„Argayle? Neblázni, kocourku. Je to hlupák, přesně jak říkáš. Přemýšlej spíš nad motivem než nad podezřelými.“

„Jak to myslíš?“

„Vy v paláci máte příšerně omezený rozhled. Vidíte jenom kariéru, majetek a moc. Studení jak čumáci, spiknutí za každým rohem, ovšem zločin mívá i jiné příčiny. Vášeň, nenávisť, chtíč... to jsou nejsilnější motivy pro vraždu.“

„Na tom něco je,“ připustil Weber a znovu se na ni zadíval. „Jsi pěkně chytrá, Fiono, víš o tom?“

„Jistě, miláčku,“ Fiona ho sladce políbila na tvář. „Proto si tak rozumíme. Pokud ale vážně stojíš o radu, o něco, co *opravdu* můžeš dokázat, běž za císařovnou.“

„Proč?“ Weber podrážděně ucukl. „Škemrat?“

„Přesně tak. Severin ti leda pogratičuje, že jsi naživu. A bojí se, že víc přátel dostatečně vysoko nemáš.“

„Ale ta *Viridianka*...“

„Ta *Viridianka* zvládla císaře přesvědčit, aby nedal zastřelit každého chudáka v uniformě, co se jenom mihl při kontrolách

před přehlídkou. Když budeš pěkně kající, nebo před ní nějak elegantně ohneš hřbet, třeba ztratí slůvko i za tebe. Netvař se, jako bys dostával další výprask, kocourku. Pýcha není ctnost, ale luxus, co si občas nemůžeme dovolit – pomysli, jaká je na Noctě tma.“

Weber zavrčel, zlostně i rezignovaně zároveň. „Kdyby tohle slyšel Argayle...“

„Tak co? Začne se ti posmívat? Ach, muži. Občas jste jako děti. Jestlipak tvému příteli vydrží humor, až ho Korwarian za urážku své ženy zabije? Protože pokud bude pokračovat, přesně to se mu nakonec stane. Přemýšlej a buď praktický. Mrzelo by mě, kdybych přišla o tvou společnost, i když teď už bys měl zamířit domů. Aby tvou ženušku zase nenapadlo žádat mě o *pomoc*.“

Správná poznámka. Goran Weber s povzdechem sebral košili a začal se oblékat. Přitom zvažoval slova.

„Se ženou nemáme budoucnost. Dřív nebo později to skončí, ale pak, pokud se mi tohle podaří ustát... co bys řekla svatbě? Mohli bychom to dotáhnout daleko.“

Fiona mu s úsměvem pohrozila prstem.

„Nekaž hezký večer, kocourku. Manželství časem zničí všechnu zábavu, jen pomysli na to svoje, a mně to třikrát úplně stačilo. Teď běž, čekám dnes další návštěvu.“

Weber spolkl otázku, jestli ještě nemá dost, a kývl.

„No, budiž. Tak dobrou noc... pokud tedy stihneš spát.“

„Neboj se, já stíhám spoustu věcí.“

„Aha, málem bych zapomněl,“ podplukovník sáhl do kabátu a položil na noční stůl malou krabičku. „Příspěvek do tvé šperkovnice. Ani kavalír by neměl zanedbávat svoji dámu.“

„Tvá pozornost je okouzlující, miláčku. Budu se moc těšit na příště!“

Fiona zůstala sedět na posteli. Nevrhla se ke krabičce se žádnou dychtivostí, aspoň dokud se dveře nezavřely, a Weber se

zasmál. Možná se to moc nelišilo od platby šlapce u kasáren, ale aspoň styl Fioně nikdo upřít nemohl.

Tiše kráčel po schodech dolů k východu. Hotel *Sandrine* nebyl bordel v pravém slova smyslu. Fiona dbala, aby si držel jistou úroveň, stejně jako na to, aby nikdo nevěděl, že jí patří, a mohla ho tak využívat pro své schůzky. Horní patro měla rezervované trvale, zatímco v dolním bydleli běžní hosté. Weber rozhodně nechtěl, aby ho některý spatřil. Použil zadní východ do tmavé uličky, kterou se mohl bezpečně dostat ke svému vozu před kasinem o ulici dál. Každý čtvrtek si zahrál jednu dvě hry a nenápadně se vytratil. Teď musel být opatrnější, protože si kvůli rozšvihaným zádům nemohl vzít těžký kabát s kapucí zakrývající tvář. Také jím okamžitě začala lomcovat zima. V duchu se už viděl v teple, zrychlil krok – když se proti němu z boční uličky vynořil muž v dlouhém plášti.

Oba kráčeli tak rychle, že do sebe skoro vrazili. Weber uskočil, a současně postřehl, jak druhý muž zajel rukou pod plášť. Ten pohyb nepřipouštěl žádné pochybnosti o účelu. Podplukovník přitom nechal služební zbraň ve voze, Fiona je nesnášela...

Weberem projela hrůza – hlavně z myšlenky, že ho najdou mrtvého tady, pár kroků od pochybného hotelu. Ta souvislost jistě nebude přehlédnuta. Couvl s rukama od těla, ale než stihl říct slovo, druhý muž se odvrátil a poklusem se rozběhl pryč. Než zmizel ve tmě, Weber na okamžik zahlédl jeho tvář. Mladík vypadal stejně vyděšený jako on sám, ale hlavně mu přišel jaksi vzdáleně povědomý. Jako by ho už někde viděl – ale na tom teď nezáleželo.

Stále mírně rozklepaný podplukovník znovu vyrazil původním směrem. Raději zmizet, na jednu noc bylo dobrodružství až dost. A stejně vyděšený Jochen Terrakai polkl další bojovou pilulku a pokračoval k paláci.

Kapitola 2

Maják Fort Knox, menabaranské území

„Kontrola provozu Fort Knox volá Udatný Achilles. Ozvěte se, Achille. Opakuji, tady kontrola provozu Fort Knox.“

I přes nepřiliš kvalitní spojení slyšel Gil Daley v hlase na druhé straně strohý, nevlídný tón. Obrátil se na Darrena Iversona v křesle před mikrofonem.

„No?“ procedil mezi zuby. „Co teď, kapitáne? Budou chtít celní prohlášení... víš, tu věc, kterou nemáme, protože jsme zdrhli z Menabaranu se stíhačkama za zadkem. Navíc až sem přijdou a uvidí tvoje *pasážéry*, zavřou nás rovnou všechny!“

Daleyho oči jako magnet přitahovalo velké čelní okno a to, co se vznášelo za ním, zdánlivě jen pár desítek metrů od nich. Štíhlé, hrozivě elegantní jehly pěti bitevních křížníků visely nehybně v pravidelných rozestupech okolo majáku. Těsně pod ním pomalu rotovala stanice, dvanáctihrané jádro se šesti rameny, která se ježila sledovacími anténami i zbraněmi. Stačil výstřel možná na půl procenta kapacity, aby z *Achillea* zůstal jen oblak rychle letících částic. Fort Knox byl první

menabaranský maják, odkud šlo skočit do algorského prostoru – nebo naopak. Vojenská základna ve stavu pohotovosti, pro kterou byl civilní provoz spíš trpěný hmyz. Kdyby kontrola došla k závěru, že s *Achillem* něco není v pořádku, neváhala by ani vteřinu, a nikdo by si nestěžoval. Určitě ne po tom, s jakou opustili Menabaran.

Daley zřetelně cítil, jak mu po zádech běží mráz.

Iverson naopak vypadal úplně klidně. Shrnul si z čela pramen šedivých vlasů – jeho klobouk se pořád válel někde v nákladovém prostoru – a sklonil se nad mikrofon.

„Kontrolo, tady *Udatný Achilles*. Žádáme o povolení pro skok na Einstein. Nabrali jsme pár turistů, co chtějí vidět památku.“

Znělo to úplně nevinně a Daley polkl – vyjde to? Hlavně ani slůvko o Newellu nebo opuštění menabaranského území...

„*Tady kontrola provozu. Souhlas ke skoku na maják Einstein, jakmile budete připraveni.*“

„Děkujeme, kontrolo. Začínáme s výpočty.“

„*Dobrá. Kontrola Fort Knox konec.*“

Gil dlouze vydechl. Skoro se mu zatočila hlava, jenže úleva trvala jen okamžik.

„Fajn. Chtějí nás mít rychle z krku, ale pořád je to jenom odklad. Jestli budou chtít doklady teď tady nebo jinde později, stejně je nemáme. Co chceš, sakra, dělat?“

„Teď zajdu zkontrolovat pasažéry. Začni počítat skok, nechci se tu zdržovat.“

Iverson se vyhnul odpovědi, jako to dělal často. Jediné, co Daley netušil, bylo, zda klid hraje, má plán, anebo je mu to prostě jedno a až přijde na věc, pustí se do nějaké šílené improvizace. I to se stávalo často. Tak nebo tak, s odletem měl pravdu a Gil se sklonil ke klávesnici. Hlavní panel nechal Darren při přestavbě lodi netknutý a původní písmena z kláves

byla dávno pryč. Později je sice obnovil fixem, ale z některých už stačil zmizet i ten, navíc Daley mechanickým klávesnicím dávno odvykl. Zlostně zápasil s překlepy i chutí praštit do toho krámu pěstí, zatímco Iverson vyšel na chodbu.

Kajuta, jak Darren honosně nazval tohle místo, byla menší než koupelna v Nikolině artipolském bytě. Dvě sklopná lůžka nebo spíš úzká prkna proti sobě, pod každým malá skříňka. Uprostřed stolec. Vsedě na jednom lůžku stačilo člověku natáhnout ruku, aby chytil toho naproti pod krkem, a když si nedal pozor, při vstávání snadno nabral hlavou strop. Na posteli vpravo se teď choulil Jacob Stens. Když promluvil, bylo mu stěží rozumět.

„Khe-sme?“

Nikole Vanbergové trvalo pár vteřin, než pochopila, na co se ptá. Mohla ale jen zavrtět hlavou.

„Nevím. Asi někde... ve vesmíru.“

Doktor vypadal příliš žalostně, aby tu nechtěně vtipnou odpověď ocenil. Tvář měl popelavou, zimničně se trásl a zřejmě se ze všech sil snažil nezvracet. Nikola mu však věnovala jen krátký pohled, protože se jí k boku tiskla Natalie, která vypadala ještě mnohem hůř. Sevřené svaly, ruce i nohy tuhé jako železo. Vytřeštěné oči zirájící do prázdna. Nikola ji mohla jen držet. Věděla, že slova nic nezmqžou, ne teď a ne po tom, co viděla na té střeše. Zmrzlá krev, střepy a mrtvolý. Donald Preston, ta šílená ženská... Nikola se snažila na to vůbec nemyslet, protože jinak by se musela zhroutit taky. Bůh ví, že k tomu neměla daleko.

„Říkal jste, že vezmete její léky!“ se zařatými zuby se obrátila na Stense. „Kde jsou?“

Dotaz měl nádech marné výčitky, protože tušila odpověď, a doktor se zoufalým výrazem zavrtěl hlavou.

„Léky... v kabátu,“ snažil se mluvit tak, aby moc neotevíral ústa. „Kabát... zůstal v autě. Lituji!“

Nikola dostala chuť ječet nebo aspoň vyskočit, vylétnout ven a začít se dožadovat nějakých odpovědí. Nebýt toho, že za sebou musela táhnout Natalii, určitě by to udělala. Netušila vůbec nic o tom, co se děje venku. Iverson s tím dalším chlapem se třeba právě dohadují, jak je poslat zpátky, aby si zachránili kůži...

V té chvíli se oválné dveře proti ní otevřely a Iverson se s plachým úsměvem protáhl dovnitř.

„Jsem rád, že jste v pořádku.“

V pořádku?!

Nikola na něj zůstala jen zírat, v pořádku tu přece nebylo absolutně nic, ale než se stihla vzpamatovat, Darren se sehnul k doktorovi.

„Tady,“ vstrčil mu do ruky nějakou pilulku a sklenici. „Na vortexovou nemoc. Pomáhá to... většinou.“

Jacob Stens zaváhal, snad uvažoval, co za prášek to vlastně je. Pak usoudil, že je to jedno, hodil ho do sebe s výrazem tonoucího, který uviděl stéblo trávy, a Iverson se obrátil.

„Co vy? Jak se daří?“

Idiotská otázka znovu probudila Nikolin vztek.

„Jak asi, *kruci*, myslíte?“ probodla Iversona pohledem. „Natalie potřebuje svoje léky. Kde to vůbec jsme?!“

„Fort Knox,“ odvětil, jako by čekal, že to Nikole bude jasné, a rozpačitě se poškrábal na bradě. „Léky... no, stačí aspirin?“

„*Aspirin?!*“ Jenom Nataliino sevření zabránilo Nikole vyskočit. „Ksakra, přece jste se taky léčil, doktor to říkal! Nemáte aspoň něco na úzkost?“

„Já se nebál. Slyšel jsem hlasy, ale už nemluví, tak jsem ty věci vyhodil. Bolelo z nich břicho.“

Nikola postřehla, jak se Stens navzdory svému stavu zarazil. Sama seděla jak opařená – skvěle. Jsou na útěku v lodi, kterou řídí bývalý schizofrenik. To prostě nemohlo být lepší. Zírala na

Iversona, ale než mohla vymyslet nějakou odpověď, ruka tisknoucí její předloktí se najednou pohnula.

„Niki?“

Nataliin hlas zněl tiše, ale Nikole poskočilo srdce.

„Jsem tady, Nat!“ rychle se otočila. „Všechno je v pořádku, jsme v bezpečí. Slyšíš mě?“

Nebyla si jistá, Nataliiny oči pořád bloudily někde v dálce, až se zastavily na Iversonově obličejí.

„Dar-rene?“

„Copak?“ Iverson naklonil hlavu.

„Donald... tam... umřel?“

„Ano,“ potvrdil pilot tiše. „Zabili ho.“

Nikola čekala to nejhorší: Natalii staženou zpátky do sebe, třesoucí se, nepřítomnou. Na chvíli to tak vypadalo, ale pak začala vzlykat. Tiše, slzy jí tekly po tvářích a Nikola ji přitiskla k sobě s bolestí, ve které však byla i úleva.

Iverson dál stál skloněný. Mlčel, vypadal *ztraceně*, jako by prvně viděl někoho plakat a netušil, co si s tím počít.

„Co teď?“ Nikola zvedla hlavu a pokusila se na něj zaostřit.

„Letíme dál,“ odvětil okamžitě. „Za chvíli budeme skákat.“

Jacob Stens zasténal a začal se rozhlížet po další pilulce, zatímco Nikola přivřela oči.

„Kam?“

„Domů,“ zašeptala Natalie. Z jejího tónu Nikole pukalo srdce. Znovu si uvědomila, že to nejde, že se už nikdy nevrátí, jenže než mohla něco říct, Darren Iverson přikývl.

„Ano,“ souhlasil. „Domů na Zemi.“

Menabaran

Na skleněných tabulích pokrývajících stěny Vládní věže se odráželo polední slunce a Avrian Dann měl zase po delší době

dobrou náladu. S lokty opřenými o stůl a bradou podepřenou propletenými prsty soustředěně sledoval obrazovku před sebou. Záznam otevření dětské nemocnice byl půl roku starý, ale to nevadilo, princezna Viktorie vypadala prakticky stejně jako dnes. Dann sledoval, jak se usmívá. Ušklíbl se, když pohladila jednoho z těch nemocných harantů – její propagační oddělení pracovalo dobře, záběr to byl vynikající – a zase zvážněl, když slavnostně přestříhovala pásku.

Nechal si připravit detailní informace o všech – Viktorii, jejím bratrovi i Andreji Korwarianovi. Stohy dokumentů, desítky hodin záznamů z veřejných akcí, a dokonce pár tajných nahrávek zpravodajské služby. Když s tím ráno začal, věnoval se jim stejnou měrou, ale postupně se čím dál víc zaměřoval na Viktorii. Žádná modelka, ale... něco na ní bylo. Uměla být okouzlující, chovat se mile bez nádechu neustálé vypočítavosti jako jiná žena, kterou měl Avrian bohužel tu čest znát. Přitom nebyla hloupá. Dann si prošel zprávy o hospodaření jejích nadací a vyslechl záznamy z jednání, kterých se účastnila spolu s bratrem. Uměla se přizpůsobit, dokázala změnit názor, ale nenechala sebou manipulovat... a teď byla manželkou Andreje Korwariana.

Stačilo se na něj jednou podívat, a Dannovi bylo jasné, že musí být jejím naprostým protikladem. U Gallatey obětoval chladnokrevně třetinu vlastní flotily. Přes čtyři tisíce mrtvých na jeho rozkaz, nemluvě o všech později – a vedle něj žena, co sponzoruje centra týraných psů. Musela být na dně a k smrti vyděšená. Musela cítit hnus, kdykoliv se jí dotkl, natož když si ji vzal v posteli.

Problém byl, že to tak vůbec nevypadalo.

Dann se vrátil k záznamu, který viděl od rána snad dvacetkrát: video z algorské Výroční přehlídky ještě před atentátem, kde se císařský pár prvně ukázal na veřejnosti. Znovu sledoval,

jak Korwarian nabídl Viktorii rámě při vystupování z vozu a ona se ho bez zaváhání chytila. Sledoval, jak konverzuje a přijímá pozdravy hostů, stále po císařově boku. Ani nejmenší stopa odtažitosti, odporu nebo snahy uniknout.

Co v tom, k čertu, bylo?

Avrian Dann většinu života pozoroval lidi. Učil se hledat v jejich tvářích ambice, naděje i obavy, odhadovat jejich záměry. Poznat, nač myslí, přesvědčit je, že jim to dokáže dát. Zkraje to bylo z nutnosti a strachu, časem však objevil potěšení v tom hledat správné knoflíky, které zmáčkout, aby loutky tančily, jak potřeboval. Takže jaký knoflík asi zmáčkł algorský císař?

První se pochopitelně nabízelo násilí. Andrej Korwarian by jistě neváhal vzít ženušku do graciánského chrámu na pěkně dlouhou půlnoční mši a s chutí by při ní dělal ministranta, přesto Avrian tu možnost zamítl. Bez ohledu na to, jak pečlivě by skryl stopy, taková věc by Viktorii změnila. Projevila by se v jejím chování, v řeči těla, sotva patrných gestech, která Dann na záznamech hodiny zkoumal. Ne, tenhle typ manželské terapie se tady nekonal.

Hrozby, vydírání... jistě. Těmi by ji přiměl, aby mu přede všemi nechrstla do obličejě sklenku koňaku, ale sotva, aby se ho takhle držela. Úplatky pak byly v tomto případě bezpředmětné, takže co zbývalo?

Avrian Dann nakonec dospěl k závěru, že výchova. Štěně cvičené od samého začátku dává mnohem lepší výsledky než pokusy předělat starou fenu. Viktorie klidně mohla být vzdělaná, samostatná a zároveň poslušná, od dětství vedená k tomu, že otci nebo manželovi se prostě neodporuje, jako se na veřejnosti nezvrací. Kdoví, třeba nakonec byla s Korwarianem vážně spokojená, takový pěkný, urozený alfa samec...

V té chvíli se místností rozezněl signál komunikátoru. Zvuk byl jiný než obvykle a Dann rychle otevřel zásuvku stolu.

„Zdravím, Luciano,“ zvedl ho. „Nějaké novinky?“

„Dobrý den, Avriane – a ne, v podstatě ne,“ poznal známý hlas, i když obrazovka zůstala černá. „Co zpráva od Georga Talminise? Je taková, v jakou jsme doufali?“

Danna nepřekvapilo, že o tom ví, i když zprávu označenou jako přísně tajnou mu kurýr doručil sotva před hodinou. Stačilo vědět, že přistál, plus špetka intuice, Luciana by byla v pokeru nebo politice skvělá.

„Ano,“ potvrdil. „Přesně taková.“

„Výborně, Avriane. Takže se už chystáš na cestu? Nezapomeň, prosím, na tu prohlídku laboratoří GenetiXu dnes večer.“

Dannův úsměv pohnal. *Laboratoř. Zvláštní*, jak některá úplně obyčejná slova začala najednou vyvolávat mrazení, pokud vyšla z Lucianiných úst. Navíc si znovu vzpomněl na to, co zahlédl při posledních dvou setkáních, která proběhla čistou náhodou skoro potmě: obličej, který vypadal *zmačkaný*. Lepší výraz ho z těch letmých zahlédnutí nenapadal, ne zraněný ani po operaci, ale cosi nedefinovatelného, jako maska navlečená na divných kostech. Když se zeptal, co to znamená, Luciana ho odbyla a on nenaléhal – že není třeba vědět vždycky všechno, byla jedna z první věcí, co se v životě naučil. Přesto, ať to mělo jakýkoliv účel, bylo celkem jasné, že šlo o přímý následek pobytu v nějaké laboratoři, a to pomyšlení se Dannovi vůbec nelíbilo.

„Nemůže to počkat, až se vrátím?“ zavrčel. „Budu mít ještě plno práce.“

„Obávám se, že nemůže, Avriane, je to důležité právě pro tvoji cestu. Ujistěuji tě ale, že se určitě nebudeš nudit.“

„No dobře,“ Dann potlačil další zamrazení. „Nechci ale vidět žádné nechutné pokusy na krysách.“

„Neměj obavy. O krysy rozhodně nepůjde.“

Proč mě to neuklidnilo?

Avrian se zašklebil, dobrá nálada ho začala opouštět. Nejvyšší čas obrátit list.

„Co tvoje pátrání, Luciano? Nějaké výsledky?“

„Prozatím ne. Zřejmě zamířili jinam, než jsem čekala, ale moji muži jsou trpěliví. Pokud dovolíš, ráda bych pokračovala.“

„Klidně,“ pokrčil Dann rameny. „Jenom si posluž.“

„Děkuji, Avriane.“

Znovu pocítil spokojenost – ano. Luciana nezapomínala, kdo to tady řídí. Za takový přístup stálo tolerovat sem tam nějakou libůstku jako tuhle její akci. Jemu na tom příliš nezáleželo, kresby té Vanbergovy nány byly sice divné, ale co. Zatykač na ně běžel ve všech zprávách, kurýři ho už rozváželi po majácích. Ať se ty dvě zašily na Newellu nebo jinde, nepředstavovaly už problém, ovšem pokud si Luciana chtěla hrát, proč jí neudělat radost. Avrian vlastně usoudil, že by jí docela rád udělal ještě víc radosti... ale na to třeba dojde časem.

Aspoň pokud si dá do pořádku ten ksicht.

„Dobře,“ uzavřel. „Pokud už nic nemáš, půjdu balit.“

„Jistě, Avriane. Uvidíme se tedy večer. Postarám se o obvyklé utajení.“

„Fajn. Na shledanou večer, Luciano.“

Dann chvíli seděl s vypnutým komunikátorem v ruce. Rovnal si myšlenky, ale hlavně sbíral síly. Vlastně řekl pravdu, musel si sbalit, ovšem zavazadlo, do kterého se mu ani trochu nechtělo.

Vstal, otevřel zvukotěsné dveře svojí pracovny a s úsměvem na rtech vešel do rozlehlého obývacího pokoje.

„Co bys řekla malému výletu, miláčku?“

Violet Dannová sedící na nové, vínově zbarvené pohovce zvedla zrak od módního časopisu, kterým právě listovala. Nalíčené, dokonalé rty zkřivil kyselý úšklebek.

„S tebou, nebo bez tebe?“

„Se mnou. Král Georg Talminis mě zve na Viridian. Musíme projednat pár věcí, napadlo mě, že bys mě mohla doprovodit.“

„Nezájem. Nemám chuť se celé dny nablble usmívat na nějaké tajtrlíky, toho mám dost tady.“

„Ale no tak. Pořád vzdycháš, že tě nechci nikam vzít.“

Violet upřela na Avriana Danna podezíravý pohled. Menabaranský premiér vypadal jako neviňátko, ale to ji v nejmenším neuklidnilo. Vlastně právě naopak.

„O co jde doopravdy? Jakou krivárnu máš zase za lubem, že tolik chceš, abych jela s tebou, i když se mi jinak vyhýbáš jako moru?“

„Vůbec žádnou, miláčku... nebo ne, něco přece ano,“ Dann kajicně sklopil zrak. „Ty věčné hádky jsou už únavné, co kdybychom začali znova? Viridian je krásná planeta. Chtěl bych to mezi námi urovnat, můžeme to brát jako druhé líbánky...“

„Chápu. Nevyšel ti trik s mými záznamy, tak chceš stáhnout ocas a zkusit to po dobrém. Bohužel, miláčku. Líbánky s tebou mi úplně stačily jednou, nikam nejedu.“

„No, jak chceš,“ Dann smutně pokrčil rameny. „Napíšu tedy Georgu Talminisovi, že stůněš, i když bude zklamaný. Těšil se, až tě pozná.“

„Viridiánský král se *těšil*, až mě pozná?“ Violet se zarazila.

„Ano, asi se o nás zajímal. Nakonec, přečti si to sama.“

Dann vytáhl z náprsní kapsy přeložený list papíru. Formální pozvání k návštěvě Viridianu. Violet rychle přejížděla očima řádky – než se zarazila. Avrian přesně věděl, u které věty to bylo.

Rovněž doufám, že budu mít možnost poznat vaši choť, neboť na mne udělala značný dojem.

„Divné,“ podotkl Dann jakoby nic. „Čím jsi na něj asi mohla zapůsobit, když tě nikdy nepotkal.“

„Možná na rozdíl od tebe umí ocenit krásnou a inteligentní ženu,“ odfrkla Violet. „Kdy tam chceš jet?“

„Brzy, možná za pár dnů.“

„Výborně, to je tak akorát. Aspoň mi stihneš koupit nějaké slušné šaty.“

Avrian Dann udiveně zvedl obočí. „Chceš říct...“

„Ano, změnila jsem názor. Viridian jsem vlastně už dlouho chtěla vidět. Ale na lodi budeme mít oddělené kajuty. Nemysli si, že mě budeš osahávat, kdybych náhodou omdlela po skoku.“

„Co si o mně zase myslíš, Violet? To bych nikdy neudělal.“

Ne, s chutí bych ti šlápnul na krk. Vlastně taková tragická nehoda, nejlíp cestou zpátky, to už nebudu potřebovat ozdoby, co zajistí, aby Talminisovi odtekla krev z mozku někam níž...

Jenže tu samozřejmě pořád byly ty zpropadené záznamy.

„Dobře, lásko,“ Avrian zaplašil sladké sny a znovu se usmál. „Půjdu poslat králi Georgovi odpověď.“

„Nezapomeň zdůraznit, že se také těším. Vlastně chci ten dopis vidět, než ho odešleš. Aby tě náhodou nenapadlo napsat tam o mně nějaké hnusné výmysly.“

„Moc rád ti ho ukážu, ale výmysly? Copak bych si o tobě mohl něco *vymyslet*?“

Avrian Dann odešel z pokoje dřív, než si Violet stihla ta slova přebrat. Teprve za zvukotěsnými dveřmi se rozesmál. Přidat jednu větu do kopie Georgova dopisu a zhruba napodobit královskou pečeť mu trvalo dvacet minut. Violet by stejně nerozeznala originál od zaschlého kečupu, a teď ji měl, kde potřeboval. Nakonec to bylo snadné, i tahle děvka poslouchala, když zmáčkl správný knoflík.

Nedělá náhodou totéž s ním Luciana?

Myšlenka přilétla náhle, a Avrian Dann se zamračil, ale pak mávl rukou. Luciana byla nakonec jenom zaměstnanec. Když bude chtít, prostě se jí zbaví, a teď si nehodlal kazit den.

Byl čas napsat Georgu Talminisovi odpověď – a projít ještě pár videí s jeho sestrou.

Maják Einstein, menabaranské území

Natalie Vanbergová opatrně došlápla a s dlaní opřenou o stěnu se rozhlédla. Tvářila se jako člověk kráčející po uzounkém mostě přes propast, Nikola krok za ní pro jistotu svírala její ruku. Žasla nad tím, že Natalie vůbec vyšla z jejich kajuty. Dokonce ani ona se tu necítila dobře, a hlavně pohled z oken jí naháněl husí kůži. Vesmír vypadal romanticky na holovizní obrazovce, ale ne, když ho měl člověk půl metru před nosem. Bezbřehá, absolutně černá prázdnota vyplněná jen svitem hvězd, sice mnohem výraznějším než na obloze ve městě, ale pořád směšně slabým. Nešlo se ubránit myšlenkám, co kdyby to okno najednou zmizelo a ona propadla skrz, zůstala navždy plavat v té tmě...

Nikola zařala zuby. Samé nesmysly – člověk by se pochopitelně mnohem dřív udusil nebo by mu vybuchla hlava.

Aspoň podle seriálů.

Natalii výhled z oken naštěstí nezajímal, aspoň prozatím. Pohled upírala na dveře před sebou, roztřesenou rukou chytila kolo sloužící místo kliky a otevřela.

Pilotní kabina byla naštěstí větší než stísněná chodba. Nikola se s mírnou úlevou rozhlížela a zastavovala pohledem na věcech, které jako by sem nepatřily – zažloutlé fotografie, prosklená skříňka s nějakými archaickými krámy, ovládací panel připomínající něco z dětské stavebnice nebo další seriálovou rekvizitu. Hodně lacinou. Darren Iverson ve vysokém křesle nalevo rychle vstal.

„Eh... jak se máte?“ usmál se, pořád s těmi zvláštní rozpaky. „Co dělá doktor?“

„Spí,“ odvětila Nikola stručně. Jacob Stens po Iversonově pilulce úplně odpadl, pokud to samozřejmě nezpůsobil druhý

skok, i když Nikola nic zvláštního necítila. „Natalie si to tu chtěla prohlédnout a já chci vědět, co se děje. Kam s námi letíte a kde to teď jsme?“

„Maják, Niki,“ zamumlala Natalie. „Jsme u majáku.“

Ukázala hlavou dopředu a Nikola si teprve teď uvědomila, že za předním oknem se cosi pohybuje: silný, pomalu rotující válec se dvěma páry solárních panelů trčících do stran jako větve. Nikola nedokázala odhadnout jeho velikost, ale aspoň zaplňoval tu černou prázdnotu, a Iverson přikývl.

„Správně. To je Einstein. Nemusíte mít strach, nikdo tu není. Nejde z něj skočit jinam než na Zemi nebo zpátky na Fort Knox, takže žádná stanice ani celníci.“

Nějaká kontrola ve skutečnosti Nikole přišla na mysl až teď, ale stejně se zarazila.

„Proč letíme na Zemi? Myslela jsem, že utíkáme na Newell.“

„Jo, to bych taky rád věděl,“ přidal se nečekaný hlas a Nikola sebou trhla, když zpod panelu nalevo od Iversonova křesla vylezl druhý chlap s vyhrnutými rukávy. V ruce držel nějaký přístroj, hodil ho na vedlejší křeslo a zadíval se na Darrena.

„Proč letíme tudy? Už jsme proskákali tři dny. Země, pak Ridley a Proxima, to bude další čas, přitom už určitě kurýři rozesílají naše ksichy. Měli jsme jít přes Křížovatku, pak bychom...“

„Ne!“ Iverson ho nečekaně prudce přerušil. „Tam nepoletím, aspoň pokud budu mít na vybranou. To je Gil Daley, můj... no... hlavní mechanik. Gile, to jsou Nikola a Natalie.“

Daley k Nikole jen krátce kývl, vycítil totiž Iversonovu snahu rychle změnit téma.

„Proč? Jestli máš na úplatek, proklouzli bychom bez papírů.“

„Jo, ale mohly by nastat jiné *potíže*.“

„Aha,“ Daleyho oči se zúžily. „Něco jsi tam provedl, že jo?“

„Nebyla to moje vina. Ten, co tam teď šéfuje, chtěl, abych převezl jeden náklad, a kapku se to pokazilo.“

„Darren to nezapálil schválně!“

Co tohle šílené dobrodružství začalo, neměla Nikola samozřejmě čas ani pomyšlení připomínat Natalii pravidla. Teď v ní hrklo, Iverson se však ani na okamžik nezarazil, věnoval jí dokonce vděčný pohled.

„Vidíš, Gile.“

Daley ovšem uklidněně nevypadal.

„Tak ty jsi *spálil* nějakej náklad Síti, chápu to dobře? Co v něm bylo?“

„Trochu Nebíčka,“ Iverson pokrčil rameny. „Asi pár kilo.“

„*Pár kilo?!*“

Daley křečovitě zavřel oči a Nikola pocítila záchrvěv sympatie – podobně se asi tvářila, když Nikola vystrnadila další pečovatelku nebo prozradila sousedovi, co dělala zamlada jeho žena.

„Co je to ta Sít?“ promluvila Nikola rychle.

„Mafie!“ prskl Daley. „Pakáž, co ovládá pár majáků u hranic v dřívější válečný zóně. Vydírají, pašují, na co si vzpomenete, a on jim spálí pár kilo drog. K tomu teď Menabaran. Za chvíli nebude maják, kam bys mohl skočit, aby tě tam nesebrali nebo neoddělali!“

Z Iversonova výrazu Nikola usoudila, že ta předpověď je možná blízko pravdě už teď. Chtěla si přisadit, ale další pilotova slova ji zarazila.

„Proč utíkáte vy? Donald vás chránil před těmi lidmi, proč? Co jste jim udělaly, nebo co chtějí udělat oni vám?“

Iversonův hlas nezněl útočně. Neobviňoval, ale oči měl upřené na její obličej a ten pohled Nikole najednou až moc připomínal komisaře Prestona. I Natalie znovu zpozorněla a Nikola raději rychle odpověděla, dřív než to udělá ona.

„Nic. Je to celé past. My... my náhodou odhalily jedno spiknutí, bombu v sídle mediální korporace. Nevíme, jak vysoko to jde, ale asi hodně, až někam do vlády. Donald Preston to chtěl vyšetřit, tak se zbavili nás i jeho.“

S vynecháním nějakých *detailů* to vlastně byla pravda. Nikola doufala, že ty Iversona zajímat nebudou, a pilot přikývl.

„Aha. Hádám, že dokázat to nemůžete?“

„Proč?“ Nikola sevřela rty. „Myslíte, že lžu?“

„Ne. Myslím, že pokud máte pravdu, hodí to na vás všechno – tu bombu, spiknutí i Donaldovu vraždu.“

„Chceš říct, hodí to na *nás*,“ zavrčel Daley. „Z pašeráka na teroristu. Povýšil jsi, Darrene, gratuluju.“

„Díky,“ Iverson se radostně usmál. „Můžu vstoupit do newllské milice. Tam je spousta teroristů. Půjdeš taky, Gile?“

Daley se jen prudce nadechl... a odevzdaně zavrtěl hlavou.

„Tímhle se nic nemění,“ konstatoval Iverson. „Stejně se na Zemi musím zastavit. Rodiče Donalda Prestona jsou archeologové. Musím jim říct, co se stalo.“

Natalie sklopila oči a Nikola s provinilým zachvěním spolkla protesty. Vlastně ji vůbec nenapadlo, že by Preston mohl mít rodinu. Vypadal jako někdo, kdo prostě *je*, postava bez minulosti jako vypadlá z nějakého filmu. Přitom neměla iluze, že by se bez něj dostaly z Artipole živé. Kdo ví, jakou báhorku ti hajzlové kolem jeho smrti vymyslí. Možná že spáchal sebevraždu, anebo měl Iverson pravdu a řeknou, že ho vážně zabila ona s Natalií.

„Fajn,“ Daley jako by jí četl myšlenky. „Tohle беру, ale víc ne. Měl jsem nový život, ale ty jsi mě přitáhnul sem, a zpátky nemůžu. Myslíš, že mi děláš laskavost, když na tom budu stejně jako ty? Jenomže já *nejsem* jako ty. Na Newellu s tebou končím – pokud se tam tedy dostaneme.“

Daley nečekal na odpověď. Prošel kolem Nikoly ven a Iverson neřekl nic. Jako by se v křesle schoulil, a Nikole blesklo

hlavou, jak moc najednou připomíná Natalii... která popošla blíž a položila mu dlaň na rameno.

„To nic, Darrene. Je jenom naštvaný.“

„Má pravdu,“ Iversonův hlas zněl unaveně. „Nejsem jako on. Jsem pořád *tam*.“

„Tam?“

„Tam,“ Iverson ukázal někam do prázdna ke stropu. „Předtím. Ty roky... jako včera.“

„To znám,“ souhlasila Natalie. „Předtím, potom, včera, zítra. Taky se v tom ztrácím. Zkoušel jsi počítat?“

„Počítat?“ Iverson se na ni zadíval a jako by pookřál. „Jasně. *Udatný Achilles* má zevnitř dvacet tisíc tři sta devadesát osm nýtů. Chtěl jsem je všechny pojmenovat, ale neznal jsem tolik jmen. Tak jsem je zkusil psát a vymýšlet, a pak na mě začaly mluvit. Nebo možná já na ně... už nevím přesně.“

„Já dělám matematiku. Pomáhá mi... akorát že teď nemůžu,“ Natalie posmutněla. „Nemám kurz.“

„No, v počítači je hodně kurzů,“ Iverson se s křeslem otočil. „Můžeme nějaké další zkusit vypočítat.“

„Dobře! Gilovi to pak vynahradíme.“

Natalie se usmála, jako by úplně zapomněla na všechny strach, a Nikola, která celou dobu jen tiše přihlížela, pocítila úžas. Ještě nezažila, že by se sestra s někým úplně cizím spřátelila takhle rychle.

Jen si nebyla jistá, jestli by ji to v případě Darrena Iversona nemělo spíš vyděsit.

Menabaran

Kolik místa zabere život člověka? Půl přepravního kontejneru.

Erich Ferrer, ministr policie Menabaranské spojené republiky, stál v potměném skladu, díval se do něj a v žaludku měl

divný pocit. Kontejner byl dosud otevřený, policejní služba ho zapečetí až ráno. Pak ho odešle na kosmodrom, odkud poletí poštovní lodí přes Fort Knox a Einstein až na Zemi i se zprávou o konci jednoho policajta.

Mělo k tomu dojít už dávno, jenže se ukázalo, že ani na okrsku nikdo nevěděl, jestli měl Donald Preston příbuzné. Nakonec je vypátrali v databázích, pár výstředních archeologů, co už patnáct let pracovali na Zemi. Menabaran za tu dobu ani jednou nenavštívili a Preston nenavštívil je. Snad tam kdysi proběhlo něco ošklivého, takže letěl až teď: kontejner věcí a popel v urně s vyrytou hvězdou. Dopis k němu napsal Erich Ferrer osobně. Několikrát jeho text změnil, snažil se, aby zněl správně, ale s každou řádkou si připadal jako větší pokrytec. Po deseti letech v politice a sedmi v Druhém hlasu si vůči takovým pocitům vytvořil zdravou imunitu, ale tentokrát nějak nefungovala. Možná už měknul.

Vydechl a sehnul hlavu, aby vkročil do kontejneru. Jeho kroky se prázdným skladem tupě rozléhaly. Plastové krabice připoutané popruhy v hrubých policích skrývaly věci z komisařovy kanceláře a služebního bytu: pár uniforem a nemoderních kabátů, drobnosti denní potřeby, asi dvacítku různých hlavolamů. A komisařovu historickou sbírku.

To, co měl v kanceláři, byl ve skutečnosti pouhý zlomek, Prestonův byt připomínal malé, s láskou spravované muzeum. Ferrer dohlédl, aby se neztratil jediný kus, všechno skončilo zabalené tady – všechno až na jedinou fotografii, kterou si nechal, tu, co upoutala jeho pozornost, když s komisařem prvně mluvil. Oddíl opálených, zarostlých mužů s EP puškami a hvězdami na kabátech. Elektrický sloup plný oběšenců za nimi.

Ta fotka, která měla snad původně demonstrovat sílu zákona, jemuž Preston i Ferrer sloužili, v sobě skrývala také něco znepokojivého, co přidávalo poslední důvod ke všem dalším.

Něco, co ministra policie přimělo zamířit k výtahu z policejního skladu. Byl tu někdo, s kým si chtěl promluvit, a to právě teď, uprostřed noční směny. Bez formalit, beze svědků.

Pokud policejní sklad působil tísnivě, márnice o patro výš byla ještě horší. I tma byla víc uklidňující než sterilní bílé místnosti nebo chladné světlo odrážející se od kovových stolů a vyleštěných dvířek chladicích boxů, ale Ferrer už žádné své pocity nezkoumal.

Do dveří kanceláře hlavního patologa vrazil bez klepání.

Doktorka Ada Kellerová polekaně zvedla hlavu od obrazovky, ze které četla. Ferrer věděl, že tu bude. Měla noční směnu, od Prestonovy smrti si je brala pořád častěji.

„Občane ministře?“ chtěla vstát, ale Ferrer ji gestem zarazil.

„Jenom sedte. Jsem tady neoficiálně, vlastně o tom nikdo neví. Chci si promluvit o komisaři Prestonovi.“

Erich Ferrer už věděl, jakou reakci to vyvolá, v posledních dvou týdnech ji vídal často. Okamžik rozpaků a úlek. Poznání něčeho, co nechápal, ale okamžitě to vedlo k vytáčkám nebo ostražitému mlčení. Limley, Hansen, dokonce i Collins, než si vzal dovolenou, ze které se doteď nevrátil, a drby začínaly šepetat, že snad utekl na Newell. Udělal si čas na soukromou rozmluvu s každým, kdo s Prestonem pracoval nebo se podílel na šetření jeho smrti, ale pokaždé to dopadlo stejně – tak jako teď. Viděl, jak se ty pocity vystřídaly doktorce Kellerové v obličejí, než dosedla zpátky na židli a sotva patrně, přesto nepřátelsky se ušklíbla.

„Skutečně? Co chcete vědět, občane ministře?“

„Chci vědět, co s vámi všemi *do hajzlu* je!“

Ferrer zvýšil hlas a s uspokojením poznal, že se mu ji podařilo aspoň trochu rozhodit.

„Prosím?“

„Slyšela jste. Když dojde na Prestona, koukáte, jako bych ho

na té střeše střílel já. Přitom nikdo necekl, že zpráva z vyšetřování jeho smrti je snůška žvástů. Předstíráte, jak vám na něm záleželo, plno žvanění, ale přitom je vám to fuk – včetně vás!“

Tentokrát by zásah jasný, zpoza přivřených očí vyšlehl Kellerové vztek.

„Vy máte drzost! Chodíte sem, slídíte, jestli nikdo neví, že v tom máte prsty...“

Doktorka se zarazila, v obličeji znovu ten úlek. Ferrer naopak zůstal s ústy málem dokořán.

„Šílíte?! Jak jste na to přišla, Preston byl...“

Co byl – přítel? Po jediném rozhovoru, kdy Preston ministrovi navíc vyčetl nedostatek odporu ke zřízení Hlasatelů? Tomu přece nešlo říkat přátelství.

Ferrer se zarazil. Hledal slovo, kterým by vystihl, co vůbec k Prestonovi cítil, ale jeho údiv způsobil, že Ada Kellerová znejistěla.

„Donald... měl podezření, že za tím útokem na DiaVision jsou lidé z Druhého hlasu,“ promluvila pomalu. „Že rozpoutali paniku, abyste snáz vyhráli volby, Otis Veliver pracoval pro ně a Vanbergovy byly obětní beránek, nebo se k tomu připletly omylem. Řekl vám, že Veliver bude mluvit, prodá svoje šéfy, a ještě ten den byl mrtvý. Jak to podle vás vypadá, *občane ministře?*“

Ferrer dál stál jako zkamenělý. Myšlenky mu létaly na všechny strany, ale pokud se něco v Druhém hlasu naučil, bylo to pohotově popřít cokoli, co na něj kdo vytáhl, ať pravdivě nebo ne.

„Je mi jedno, jak to vypadá,“ zadíval se doktorce do očí. „Uvažujte. Kdybych dal zabít Prestona, byl bych tak pitomý, abych do toho rýpal? Stačí jeden můj podpis, a je všechno uzavřené.“

„To neznamená, že Donald neměl pravdu. I kdybyste to nebyl vy, pak někdo další z vlády, s kým jste mluvil nebo to zjistil.“

Erich Ferrer znovu pocítil překvapení, jenže z úplně jiného

důvodu – Preston byl *opravdu* dobrý. Protože on sám došel ke stejnému závěru teprve před pár dny, a to o politice Druhého hlasu věděl své. Pravda, tohle už byla silnější káva než nějaký úplatek, vydírání nebo štěnice v kanceláři opoziční strany, ale kolem a kolem... proč ne. Ferrer už v duchu sestavoval seznam osob, u kterých tipoval, že by na podobnou věc měly kuráž. Bez výjimky šlo o vysoké stranické činitele, takže jeho kolegy, což činilo pátrání ještě zajímavějším.

Nepovídá se snad, že i Violet Dannová má někde dobře schovaný pěkný šuplíček špíny na svého muže? Mít důkazy o něčem takovém, hned tak mě z křesla nevyšoupnou.

A pořád tu byli ti oběšenci...

„Myslíte, že je to pro smích? Že to není možné?“

Hlas Ady Kellerové ho vrátil do reality.

„Ne, doktorko,“ rychle nasadil zachmuřený výraz. „Vím, kolik špíny jsem musel uklidit po svém předchůdci ve funkci. Takže tohle mi vážně není pro smích a nemůžu tvrdit, že to není možné. Četla jste tu vyšetřovací zprávu Prestonovy smrti?“

„Ano.“

Tón Ady Kellerové ke zhodnocení stačil a Erich Ferrer kývl.

„Komisař pronásledoval teroristy, co chtěli umístit bombu do budovy GenetiXu. Místo aby prorazili vchod v přízemí a odpálili ji rovnou tam, kde by nadělala nejvíc škody, vyletěli na střechu, střelili Prestona, inspektorku Abnerovou shodili dolů a zmizeli. Přitom ti teroristé byli dvě ženy v domácnosti a jejich psychiatr. Zbraň, ze které stříleli, se nenašla, fyzické důkazy žádné. A z té jejich bomby zbylo pár fotek – všechno nechal GenetiX zlikvidovat, prý z bezpečnostních důvodů. Policejní vozy přitom stály celou dobu dole i s pyrotechnikem a celou zásahovou jednotkou.“

„Jistě,“ Kellerová přikývla. „Ty jejich snímky jsem viděla. Taková bomba by vážila aspoň osmdesát kilo, napadlo vás, jak by

s ní vyjeli aeroautem až nahoru? Nebo kam by ji vůbec dali, aby se tam vešli ještě tři lidé?“

„Správně,“ souhlasil Ferrer. „Celá ta historka je ubohá. Seřval jsem policejního náčelníka, nařídil mu, ať to vyšetří pořádně. Může hledat důkazy, vyslechnout další svědky...“

„Zbytečné,“ doktorka zavrtěla hlavou. „Z GenetiXu nikdo nic nepřizná, pokud ho nechytíte nad mrtvolou s pistolí v ruce. Ani vyhození zaměstnanci vám neřeknou víc, než jakou barvu měly šefovy dveře. Víte, jaké sankce mají ve smlouvách o mlčenlivosti? Nebo jak velké má GenetiX právní oddělení?“

Ferrer měl představu, ale tentokrát se nervózně ošil. Vyřešení toho případu ho zajímalo. Pokud se ukáže, že to je práce nějaké mafie nebo teroristů, žádný problém. Byl přece ministrem policie, celý systém měl na své straně. Pokud šlo vážně o akci někoho z Druhého hlasu – i to zvládne. Zná všechny hráče a ví, jak si krýt záda, jakmile však nad scénou začalo blikat zelené logo GenetiXu, končila legrace. Řediteli obří korporace by stačilo jednou si zavolat, připomenout Dannovi štědré příspěvky na kampaň, a ministr by vyklízel kancelář. Tím spíš, že sám Dann jasně prohlásil případ DiaVision za uzavřený, což byla další *malíčkosť*: Ferrer už teď vlastně jednal za jeho zády.

Tak moc Donalda Prestona zase rád neměl.

Na druhou stranu, pro nic z toho zatím neměl důkaz. GenetiX byl jako všechny korporace posedlý utajováním. Možná takhle zareagoval automaticky, ať se na té střeše doopravdy stalo cokoliv, protože prostě nechtěl, aby se mu po sídle motala policie, a pak už mohl v té blamáži jen pokračovat. Nic nenasvědčovalo tomu, že by pro něj Otis Veliver někdy pracoval, a Ferrer nevěděl ani o nikom ve straně, kdo by tam měl kontakty nad rámec běžných službiček. I ty příspěvky byly ryze praktická záležitost, v GenetiXu prostě uměli včas přehodit sázky na čerstvé koně. Házet flintu do žita jenom kvůli němu zatím

neměl důvod – a případná odměna byla příliš lákavá, aby toho nechal.

„Dobře,“ konstatoval. „Pokud oficiální cestou nic nezískáme, co zbývá? Víím, že komisař Preston měl v oblibě méně ortodoxní způsoby vyšetřování, ale já jsem jenom byrokrat.“

Ferrer oblažil doktorku úsměvem a tentokrát mu ho oplatila, byť jen na okamžik.

„Nemáte se za co stydět, Donaldovy metody byly občas příliš *neortodoxní* i pro jeho kolegy. Ale něco byste snad udělat mohl.“

„Ano?“

Doktorka vstala. Došla k plechové skříni v rohu, otevřela ji a Ferrer zahlédl řady šuplíků se štítky. Vytáhla jeden, chvíli se tam přehrabovala, pak se otočila. V ruce držela průhledné pouzdro se čtyřmi dlouhými destičkami elektronického obvodu, zčernalými, jako by se je někdo snažil neúspěšně spálit.

„Co je to?“ ministr došel blíž.

„Paměťové moduly z počítače Wesleyho Paulera. Otisova komplice, toho hackera, kterého zabili o den dřív.“

„Vím. A dál?“

„Ukradli pak disky z jeho počítačů a použili tam nějaké rušící zařízení. Tohle je ze skrytého paměťového úložiště. Pauler tam měl asi kopie souborů pro případ, že by mu všechno zabavila policie, a možná taky záznamy z kamer v domě. Kdybychom to dokázali obnovit, můžeme zjistit, co i pro koho dělal, a s trochou štěstí přímo uvidíme, kdo ho zabil.“

„Tohle ale moc nevypadá jako něco, co by šlo obnovit,“ namítl Ferrer skepticky. Jako bývalý informatik dobře věděl, jak jsou tyhle věci křehké.

„Ano. Já z toho nic nevytáhnou, vybavení policejní laboratoře na to nestačí, ale víím, že existuje lepší. Třeba vojenské nebo to, co používá zpravodajská služba. Skenery schopné číst na

atomární úrovni, speciální rekonstrukční algoritmy pro kvantové stroje...“

„Aha,“ Ferrer pomalu kývl. „Myslíte, že bych se k takovým dostal.“

„Ano. Nebo se pletu, *občane ministře?*“

Ada Kellerová znovu upřela pohled do Ferrerova obličeje. Ten rychle uvažoval – ne. Nepletla se, a tohle bylo přece skvělé. S těmi obvody získá naprostou kontrolu nad situací. Klidně si je může hodit do šuplíku, počkat pár týdnů a pak říct, že nešlo nic obnovit. Nebo si výsledky nechat pro sebe, použít je, jak bude chtít, a doktorka neměla šanci s tím cokoliv udělat. Potřeboval jen někoho s potřebným technickým zázemím, ale mimo dosah Vládní věže, aby mu z Druhého hlasu moc nekoukali pod prsty. Nejlíp někoho, koho zná osobně...

Erich Ferrer se znovu usmál.

„Ano,“ převzal z doktorčiny ruky krabičku. „Vím přesně, na koho se obrátit.“

*

Generál Henrik Qillas seděl ve svém křesle před holografickou obrazovkou s výsledky nedávného cvičení menabaranských vesmírných sil. Okny kanceláře zářilo odpolední slunce. Kdyby odpojil filtry proti dálkovému odposlechu, slyšel by moře narážející na útesy na okraji komplexu základny, ale to ho ani nenapadlo – teď chtěl mít klid. Zdál se pohlcený prací, respekt vzbuzující postarší voják v perfektně upravené uniformě, přesně jak se slušelo.

Že cvičení u majáku Fort Knox skončilo fiaskem, generál věděl, než si otevřel číselná zhodnocení výsledků, stačilo číst slohové výtvary odevzdané některými veliteli coby hlášení. Simulovaný průnik algorské flotily. Dvě třetiny lodí zareagovaly

pozdě, zbylá třetina si prostě dělala, co chtěla. Komunikace se zvrhla v chaos, první úder prorazil v obranné formaci díru dost velkou, aby druhý ani nebyl potřeba – Qillas přímo viděl Andreje Korwariana, jak na můstku nové *Anneras* vydává rozkaz „*Palte dle uvážení.*“ Jistě, vždy se šlo vymluvit na selhání techniky, neschopnost podřízených nebo prostě na to, že manévry simulovaného nepřítele by reálná flotila nikdy nezvládla. Přesně tohle také generál v hlášeních našel, a proto ani nemusel moc pečlivě procházet výsledky.

Kdyby to začalo dnes, Gallatea bude zákusek ke snídani. A oběd si algorský císař nejspíš dá v Artipoli... nebo v tom, co z ní zbude.

Kořeny problému ležely v systému a byla jich dlouhá řada, od úpadku morálky po prohrané válce – protože příměří nebo ne, nic než prohra to nebylo – přes odchod veteránů na Newell až po politiku Valerových vlád. Jejich obvyklým řešením nepřijemností bylo popřít je. Ostatní se přizpůsobovali a vtip, že personální politika armády přešla od výběru přes nábor až k odchytu, se postupně stal hořkou realitou. Jenže na rozdíl od politiků Qillas algorské vojáky v akci viděl.

Proč jsem dávno nezmizel do výslužby?!

Dřív mu bránila hrdost. Smysl pro povinnost, snaha něco změnit. Současné důvody už byly mnohem méně ušlechtilé, ale o to pádnější.

Ksakru, stejně se tu každý měsíc vyhážou miliony, zásobování armády je jeden velký bazar. Vzal jsem jenom tu a tam trochu, nikomu to nebude chybět. Každý z těch zmetků ve Věži si určitě nakradl za jediné funkční období pětkrát tolik.

Jenže během deseti let už toho bylo poněkud víc než *trochu*, stále šlo o zpronevěru a Avrian Dann o ní nějak zjistil všechno včetně čísel kont. Jak, o tom Henrik Qillas neměl zdání, zato pořád viděl ironický škleb toho parchanta, když mu to ukázal

a předložil požadavky. Žádná výslužba, žádná rezignace. Hezky zůstat, poslouchat a přikyvovat – anebo soud. I kdyby mu nakonec nic nedokázali, ortel veřejného mínění by byl nelítostný. Generál neměl na výběr... a časem si všiml, jak pozoruhodně mnoho zbylých členů vrchního velení se chová stejně.

Asi nebyl jediný, kdo si chtěl na penzi přilepšit.

Qillas sevřel rty – naštěstí znal způsob, jak si aspoň na chvíli spravit náladu. Prsty levé ruky přešel po dotykové vrstvě stolu, zhasl holografické okno a otevřel jiné.

„Příkaz. Založit rozkaz k převelení podle směrnice dvacet devět B. Oprava. *Několik* rozkazů k převelení.“

„*Provedeno*,“ oznámil stůl hlubokým mužským hlasem – generál neměl rád, když vojenské počítače mluvily jak šlapky v bordelu. „*Zadejte data*.“

„Kapitán Gerald Dumas, současné zařazení křížník Menabaranské spojené republiky *Lincoln*, pozice velitel. Cíl převelení, letiště základny sto devadesát dva, Menabaran. Pozice šéf údržby.“

„*Zadáno*.“

„Komandér Pjotr Ryzinski, současné zařazení bitevní loď Menabaranské spojené republiky *Nelson*, pozice hlavní taktický důstojník. Cíl převelení, podmořský komplex Flora gama, pozice správce skleníku.“

„*Chyba. Uvedená funkce se nenachází v seznamu hodnotí ani personálních pozic menabaranských ozbrojených sil*.“

„Dotaz. Tak kdo se stará, aby tam nehnily řasy?“

„*Funkcí zodpovědnou za kvalitu rostlinné výroby je hlavní biolog*.“

„Aha,“ Qillas se ušklíbl. „Takže příkaz. Komandér Pjotr Ryzinski, cíl převelení, podmořský komplex Flora gama, pozice asistent hlavního biologa.“

„*Zadáno*.“